

Vihreän hehkun maa

Valo osana korealaista kulttuuria

Pinja Juhola

Taideyliopiston Teatterikorkeakoulu

Valosuunnittelun koulutusohjelma

Opinnäytetyö

2026

**TAIDE-
YLIOPISTO**

Tiivistelmä

Päiväys: 28.04.2026

Tekijä: Pinja Juhola

Koulutus- ja maisteriohjelma: Valosuunnittelun koulutusohjelma

Tutkielman nimi: Vihreän hehkun maa. Valo osana korealaista kulttuuria

Tutkielman sivumäärä: 64 sivua

Tutkin opinnäytteessäni, miten valo tulee esiin korealaisessa kulttuurissa, keskittyen Etelä-Koreaan, ja pohdin sitä, voiko valosuunnittelun yhdistää kulttuurintutkimukseen. Tekemäni havainnot Etelä-Koreasta sijoittuvat vaihtovuoteni ajalle 2025–2026, pääosin sen pääkaupunkiin Souliin. Puhuen “Koreasta” viittaa sillä Etelä-Koreaan, ellen ole kirjoituksessani toisin maininnut. Vaikka keskityn suurimmaksi osin nykyaikaan, niin käyn läpi myös jonkin verran Korean historiaa, keskittyen taiteisiin ja estetiikkaan.

Halu tutkia valosuunnittelua ja valoa osana kulttuuria alkoi, kun minun tuli päättää aihe kandidaatin esseeseeni 2024, ja päädyin silloin kirjoittamaan auringon läsnäolosta muinaisessa Egyptissä. Sivuan tutkielmassani tuohon esseeseen muutamia kertoja, koska koen sen motivoineen minua jatkamaan aiheen parissa, joka on valosuunnittelun ja kulttuurintutkimuksen välinen vuoropuhelu. Kysymykset, joita pohdin ja miten havainnoin ympäristöäni ovat saaneet vaikutteita Junichiro Tanizakin teoksesta *Varjojen ylistys*.

Tutkielmassani pohdin yksilön taustan vaikutusta havainnoimiseen sekä esteettisiin mieltymyksiin. Käsittelen valosuunnittelua yleisellä tasolla, jonka jälkeen avaan valoon liittyviä ympäristöhavaintoja, joita vaihto-opiskelun aikana Koreassa tein. Ympäristön havainnointi sisältää muun muassa mietintöjä korealaisesta yöelämästä, värien merkityksestä korealaisessa kulttuurissa, sekä näkemäni arkkitehtuurivalaistuksen luonnetta. Avaan muun muassa sitä, minkälaisia esteettisiä odotuksia minulla oli Koreasta ennen maassa asumista ja miten maa näyttäytyy minulle nykyään vaihtovuoden lähestyessä loppuaan.

Pohdin valon osallisuutta esittävässä taiteissa nykypäivänä sekä historiallisessa kontekstissa. Käyn läpi myös omia kokemuksiani vaihto-opiskelijana ja annan esimerkkejä siitä miltä kurssini vaihtoyliopistossa oikein näyttivät. Tutkielmani sisältää valon lisäksi muuta tietoa korealaisesta kulttuurista, mutta suurin osa pohdinnoistani tulee valosuunnittelijan näkökulmasta sekä valon miettimisestä osana ympäristöä.

Asiasanat: aasialaiset kulttuurit, katu-ympäristö, valomainokset, valosuunnittelu, estetiikka, kaupunkikuva, esittävät taiteet, neon, opiskelijavaihto

Sisällysluettelo

Tiivistelmä

Sisällysluettelo

1. Johdanto	4
1.1. Tausta ja motivaatio	4
1.2. Tutkielman tarkoitus ja ydinkysymykset	5
1.3. Paikkasidonnainen tutkiminen	6
1.4. Haaste ja mahdollisuus	7
1.5. Opinnäytteen rakenne	9
<hr/>	
2. Valo kulttuurisena ilmiönä	11
2.1. Mitä on valosuunnittelu?	11
2.2. Valon kulttuuri tutkimisen aiheena	13
2.3. Esteettisyys funktionaalisuuden edellä?	16
2.4. Korealaisesta kulttuurista nauttiminen	20
<hr/>	
3. Valo Etelä-Koreassa	24
3.1. Vihreä hehku ja sen jäljittäminen	24
3.2. Valomainokset osa estetiikkaa	27
3.3. Yöllinen maisema ja yöelämä	29
3.4. Ympäristö ja kokeminen	31
<hr/>	
4. Valo esittävässä taiteissa	35
4.1. Soihdunkantajasta valosuunnittelijaksi	35
4.2. Opiskelusta esittävien taiteiden kentällä Koreassa	38
4.2.1. Fuddy Meers ja nuori Rembrandt	38
4.2.2. Baarijakkara ja äänisuunnittelu	41
4.2.3. Valoassistentti vai pelkkä haahuilija?	43
4.3. Tekemisen ero	46
4.4. Laban, varjoja ja nongak	48

4.5. Kansainvälistyminen produktioissa	52
<hr/>	
5. Yhteenveto	56
Lähteet	59

1. Johdanto

Olen jaotellut johdannon alakappaleisiin sen selkeyttämisen vuoksi. Tutkielman ollessa laaja, eikä pelkästään teatterivalosuunnitteluun keskittyvä, koen tärkeäksi avata omaa taustaani enemmän, sekä motiiveja opinnäytteen aiheen valinnalle. Käyn myös läpi, miten aloitin aiheen tutkimisen ja mitkä asiat mahdollistivat työskentelyni sen parissa.

1.1. Tausta ja motivaatio

Valmistuin valosuunnittelun koulutusohjelmasta teatteritaiteen kandidaatiksi vuonna 2024 Taideyliopiston Teatterikorkeakoulusta. Kirjoitin kandidaatin opinnäyte-esseeni auringon läsnäolosta muinaisessa Egyptissä, jonka tarkoituksena oli yhdistää valollinen ajattelu osaksi kulttuuria. Kulttuurin, etenkin tarinoiden, symbolismin ja uskomusten tutkiminen on minulle kiinnostavaa, siksi niiden tutkiminen opinnäytteessä tuntui ja tuntuu edelleen luontevalta.

Valosuunnittelijana minua kiinnostaa saavutettavuus, esteettisyys, dramaturgia sekä historia. Minulle on tärkeää miettiä miten voin tehdä omasta valosuunnittelusta saavutettavaa ja visuaalisesti kiinnostavaa mahdollisimman monelle. Haluan myös ymmärtää minkälainen valon rooli ja valokäsitys on ollut ajasta ennen maailman sähköistymistä.

Yksi impulssi valon ajatteluun teatterin ulkopuolella lähti luettuani Junichiro Tanizakin *Varjojen ylistys* tekstin valon estetiikan kurssilla maisterin opintojeni ensimmäisenä vuotena. *Varjojen ylistys* tarkkailee valoa yhteydessä erilaisiin elementteihin, kuten esineisiin ja tilaan, ja korostaa tarkoituserien tärkeyttä. Tanizaki tuo mielenkiintoisella tavalla esille sen miten esineet ja seremoniavaatteet, ennen sähkölamppuja, on tehty eleganteiksi kynttilän sekä päivänvalo mielessä. Tanizaki pohtii, miten vanhat kullatut esineet voidaan nähdä nykyaikana pelkästään näyttävinä ja prameina, huomioimatta sitä, että ne on suunniteltu nähtäväksi kynttilänvalon alla loisteputkivalojen sijaan (Tanizaki 1933, 44–46). Tämä sai minut miettimään erityisesti kontekstia suhteessa valosuunnitteluun. Miten absurdilta tuntuvat asiat voidaan selittää auki erilaisten näkökulmien perusteella? Tässä tapauksessa kokonaan kullatut patsaat eivät vaikuta

pröystäileviltä, kun niitä katsoo luonnonvalon heijastumien kautta ja pitää mielessään sen, miten kulta nähtiin tärkeänä sen värin, mutta myös sen valoa heijastavan ominaisuuden kannalta (Tanizaki 1933, 44–46).

Yksi tavoitteistani oli lähteä vaihtoon opintojeni aikana. Halusin myös hyödyntää vaihtoani lähteenä maisterin opinnäytteessäni tutkielman muodossa.

Suoritin vaihto-opiskeluni Etelä-Korean pääkaupungissa Soulissa. Halusin suorittaa vaihtoni Euroopan ulkopuolella ja Aasiassa en ollut käynyt koskaan, joten Korea vaikutti mielenkiintoiselta. Perinteisistä tekemisen metodeista kiinnostuneena minua kiinnosti myös valon historia Koreassa. Miten valo näyttäytyy Korean historiassa ja minkälaisia keinoja käyttäen sitä on käytetty esittävässä taiteissa? Ennen vaihtoon hakemista sekä vaihtopaikan saantia yritin etsiä mitä tahansa valoon liittyvää Korean kulttuurissa. Löydökseni olivat lähes olemattomia. En löytänyt huomattavia valoon liittyviä traditioita, uskomuksia tai teatterin tekemisen keinoja. Löysin tosin tietoa yhdestä valofestivaalista, joka juhlistaa Buddhan syntymäpäivää. *Yeondeunghoe* (연등회), alun perin buddhalainen perinne juontaa juurensa Joseon-dynastian ajalle.

Nykyään festivaalia pidetään kevään festivaalina ja tarkoituksena on pimeyden karkottaminen. Festivaalia lukuun ottamatta mitään selkeää yhteyttä valolla tekemisen traditioon ei ollut, toisin kuin monissa muissa Aasian maissa. Esimerkiksi Intia, Kiina ja Indonesia omaavat pitkät varjoteatterin juuret, jossa luontaisesti valon käytöllä on iso roolinsa (Härö 1987). Annoin siis itselle tehtävän vaihdon ajaksi. Halusin selvittää, miten valo näyttäytyy korealaisessa kulttuurissa.

1.2. Tutkielman tarkoitus ja ydinkysymykset

Se miksi edes tutkin valokulttuuria lähti halusta yhdistää valosuunnittelullinen ajattelu kulttuurintutkimisen kanssa ja ylipäättään selvittää onko näiden kahden alan yhdistäminen mahdollista. Uskon valosuunnittelun avaavan erilaisia mahdollisuuksia tutkia lähes mitä tahansa, enkä näe sen ulottuvan vain esittäviin taiteisiin tai arkkitehtuurivalaisuun. Tällainen taustatutkimus voi toimia apuna erilaisille esityksille, installaatioille ja muille taiteille, ja sen takia näen aiheen olevan tärkeä.

Tulen kysymään tutkielmassa sitä minkälainen on korealainen valokulttuuri esittävien taiteiden kentällä sekä katukuvassa? Mikä tekee valosuunnittelusta korealaisen vai tekeekö mikään, onko olemassa sellaista kuin ”korealainen valosuunnittelu”? Minkälaisena valo nähdään Koreassa, entä millaisena se on esiintynyt Korean historiassa?

Tarkoitukseni on tuottaa tietoa valosuunnittelusta sekä valon luonteesta Koreassa keskittyen Etelä-Koreaan. Haluan avata portin aiheeseen, josta tiedon löytäminen voi olla hankalaa. Tavoittelen tekstin tuottamista, joka voi toimia stimulanttina valollisen dramaturgian ajattelulle.

Haluan myös pohtia miten havainnoin vierasta ympäristöä sekä miten ihmismieli toimii suhteessa valoon ja ympäristöön. Minkälaisena asiat esiintyvät osana estetiikkaa? Viimeiseksi käsittelen sitä, miten voimme hyödyntää tätä tietoa esittävässä taiteessa keskittyen valon havainnointiin ja sen tulkitsemiseen.

Uskon tutkielmani olevan hyödyllinen heille, jotka haaveilevat vaihto-opiskelusta ja heille, jotka miettivät omien opintojensa hyödyntämistä alalla, joka ei niin sanotusti ole ”oma”, mutta joka kiinnostaa. Tällä tarkoitan aiemmin mainitsemaani valosuunnittelun laajuutta alana.

1.3. Paikkasidonnainen tutkiminen

Yliopistoni Koreassa oli Korean National University of Arts, eli K-Arts. K-Arts on mielestäni vahvasti verrattavissa Taideyliopistoon mitä tulee kouluun sisään pääsemisen haluttavuuteen. Yliopistolla tuntui olevan vahva kulttimaine, joka kantoi hyvin yliopiston seinien ulkopuolelle. Monesti käydessäni ulkona ystäväieni kanssa meiltä kysyttiin mistä olemme kotoisin, mitä teemme Koreassa ja niin edelleen. Keskustelun edetessä vaihto-opiskeluun ja itse yliopistoon, jossa olimme kirjoilla, saimme positiivisia ja vakuuttuneita reaktioita. Ihmiset kertoivat koulun olevan todella hyvä koulu, jonne pääsevät sisään lahjakkaat opiskelijat.

Ensimmäisen lukukauden aikana olin ainut vaihto-opiskelija, joka sijoitettiin K-Artsin School of Drama, teatterikouluun. Tarkemmin sanottuna, olin näyttämösuunnittelun linjalla kolmannen kandidivuoden opiskelijoiden kanssa.

En ollut aikaisemmin käynyt Koreassa. Kulttuurista olin lukenut etukäteen, mutta valon merkityksestä siinä en ollut löytänyt paljoa. Kun saavuin Koreaan kiinnitin huomiota luonnonvalon laatuun, joka tuntui erilaiselta Suomen luonnonvaloon verrattuna. Valosuunnittelijana olen oppinut havainnoimaan ympäristöäni tietynlaisen valollisen ajattelun linssin läpi. Kaikki riippuu valosta. Minkä väristä valoa näen ympärilläni? Entä erilaiset heijastumat? Miten luonnonvalo käyttäytyy ja minkälaisia tuntemuksia se saa minussa aikaan? Luonnonvalo Koreassa tuntui lämpimältä, mutta myös omalla tavallaan raskaalta. Raskas on ehkä väärä sana kuvata korealaisista luonnonvaloa sillä se ei tuntunut painostavalta. Ehkä parempi kuvaus sille olisi tiivis tai elävä. Valo oli kuin käsin kosketeltavissa. Toinen asia, johon tartuin, olivat ympäröivät vihreät heijastumat. Kerron näistä heijastumista lisää myöhemmin. Auringonlaskun jälkeen huomioni kiinnittyi autenttisiin neonkyltteihin, joita näkyi kaikkialla. Koska Suomessa neonvalon käyttö on melko harvinaista, olin yllätynyt siitä, miten läsnä se oli Korean katukuvassa.

Valon havainnoimisesta tuli nopeasti paikkasidonnaista. Luonnollisesti pystyn lukemaan paljon kirjallisuutta korealaisesta kulttuurista kotoa käsin Suomessa, mutta se ei tämän opinnäytteen aiheen tutkimiseen riittänyt. Koreassa sain elää mukana maan arjessa ja kulttuurissa. Vaihto-opiskelu mahdollisti minulle katsauksen myös siihen, miten valosuunnittelua Koreassa opetetaan ja minkälainen käsitys siitä on. Tapasin paljon mielenkiintoisia ihmisiä, joiden kanssa hedelmälliset keskustelut avasivat ajatteluani uudentlaisille valon mahdollisuuksille.

1.4. Haaste ja mahdollisuus

Kun kirjoitin kandidaatin esseeni vuonna 2024, mietin pitkään aihetta, jonka avulla voisin yhdistää valosuunnittelun sekä kulttuuritutkimuksen. Päädyin kirjoittamaan auringon läsnäolosta muinaisessa Egyptissä. Kävin esseessä läpi erilaista aurinkotarustoa, arkkitehtuuria, symboliikkaa sekä uskomuksia. Egyptissä oli erilaisia aurinkokultteja ja auringon tuottaessa valoa oli luontevaa navigoida kulttuurin läpi

tarttuen erilaisiin aiheisiin, joita valo suurimmaksi osin seurasi. Ajatukseni maisterin opinnäytteeseen oli pitäytyä vahvasti teemassa, jossa tutkitaan valon merkitystä ja läsnäoloa jossain tietyssä kulttuurissa. Kun vaihto-opiskelu Koreassa vahvistui, vahvistui myös samalla kulttuuri, jota tulisin tutkimaan opinnäytteeseeni.

Korean valollisen kulttuurin tutkimisessa keskityn suurimmaksi osaksi viimeisistä vuosikymmenistä nykypäivään, ajoittain sivuten yksittäisiä asioita varhaisemmassa historiassa.

Kävi ilmi, että kirjallisuuden löytäminen korealaisesta valokulttuurista osoittautuikin yllättävän haastavaksi. Samanlaista lähteiden ja kirjallisuuden määrää verrattuna Egyptiin ei ollut, joten aiheen tutkiminen ei lähtenyt yhtä luontevasti liikkeelle mitä olin ehkä kuvitellut. Mietin pitkään mistä voisin löytää hyviä ja luotettavia lähteitä tutkielmaani. Selkeitä kirjoja aiheesta en löytänyt, joten päädyin käyttämään paljon lähteitä, jotka eivät niinkään liity valosuunnitteluun, mutta joita voi lukea valosuunnittelullisen ajattelun kautta.

Vaikka valosuunnittelu ja valosuunnittelijana työskentely tuntuu itselleni selkeältä, niin se ei ole ammattina yhtä tunnettu kuin monet muut ammatit. Myös alan koulutusta, kandidaatti- sekä maisteritasolla, ei ole paljon tarjolla Taideyliopiston Teatterikorkeakoulun lisäksi. Kirjallisuutta valosuunnittelusta osana kulttuureita ei oikeastaan ole tai se on hyvin vähäistä. Koreasta oli vaikea löytää erityisesti valoon liittyvää kirjallisuutta ilman kiertoteitä. Tutkimuksen suuntaamisen takia Koreaan minua haastoi myös vahvasti kieli. En löytänyt valosuunnittelun kirjallisuutta korealaisilta tekijöiltä englanniksi käännettynä. En kuitenkaan antanut tämän estää minua ja käytinkin suuren osan ajastani kääntämällä erilaisia korealaisia tekstejä englanniksi erilaisten käännösohjelmien avulla. Tarkastutin käännettyt tekstit vielä korean kieltä puhuvilta ystäviltäni. Suurimmat haasteet itselleni tutkimisen osalta olivat siis valosuunnittelun rajatun kirjallisuuden olemattomuus sekä kieli, joka rajoitti vapaata ja helppoa hakemista sekä verbaalista kommunikointia.

Englannin ollessa nykyään universaali kieli, kirjoittamalla opinnäytteen jo rajallisen kirjallisuuden täyttämästä aiheesta suomeksi, syyllistyn myös siihen, että omat havaintoni eivät ole tavoitettavissa muille kuin suomen kieltä osaaville. Ehkä jossain

vaiheessa käänän ajatukseni englanniksi, jotta tekstistä tulisi saavutettavampi heille, joita aihe kiinnostaa.

1.5. Opinnäytteen rakenne

Opinnäytteessä käsittelen valosuunnittelun ja valon maailmaa Etelä-Koreassa. Kerron minkälaisena se näyttää minulle ulkopuolisena havainnoijana, mutta myös haastattelujen sekä erinäisten lähteiden kautta. Korealla on pitkä historia Japanin sekä Kiinan kanssa, mutta ottaen huomioon käytettävissä olevan ajan, en tule puhumaan maiden välisestä historiasta syvemmin.

Aloitan lähtökohdistani, motivaatiostani sekä tavoitteistani aiheen parissa, jonka jälkeen siirryn käsittelemään valoa yleisellä tasolla. Avaan valosuunnittelun käsitettä omasta, sekä muiden valosuunnittelijoiden näkökulmasta. Mietin myös, miten valosuunnittelun voi yhdistää kulttuurin tutkimiseen sekä miten olen itse lähestynyt aihetta. Puhun valon esteettisyydestä keskittyen valoon symbolisena sekä koristavana elementtinä käytännön valaisun sijaan, jo viitaten korealaiseen kulttuuriin. Avaan miten kulttuurista nauttiminen ja sen tutkiminen tarkoittaa minulle, suhteessa opinnäytteeseeni.

Siirryn tämän jälkeen Etelä-Korean ympäristöä käsittelevään kappaleeseen, jossa puhun vihreästä hehkusta, jota päädyin tutkimaan innolla. Vihreän hehkun lisäksi puhun kappaleessa muun muassa arkkitehtuurivalaisusta, neonvaloista sekä muista valomainoksista ja pohdin miten ne vaikuttavat ympäristön kokemiseen sekä ympäristössä eläviin olentoihin.

Toiseksi viimeinen kappaleeni sisältää tietoa valon osallisuudesta esittävien taiteiden historiassa sekä nykypäivän esittävässä taiteissa. Kerron kokemuksiani vaihto-opiskelusta, sekä annan esimerkkejä siitä, minkälaisista kurssitehtävistä valosuunnittelun kurssi vaihtoyliopistossa koostui. Pohdin valosuunnittelun opiskelun eroista maakohtaisesti, vertaillen Koreaa ja Suomea keskenään.

Kerron kolmesta esityksestä, jotka kävin ensimmäisen lukukauden aikana katsomassa, ja päätän kappaleen puhumalla kokemuksestani valosuunnittelijana osana kansainvälistä työryhmää.

Viimeisessä kappaleessa mietin, sainko kysymyksiini vastauksia, ja mitä tulevaisuudelta toivon suhteessa opinnäytteeseeni. Tämän kappaleen jälkeen löytyy lähdeluettelo.

2. Valo kulttuurisena ilmiönä

Valosuunnittelun ja kulttuurintutkimisen yhdistäminen on ollut minulle mielekäs ajatus, joten olen pohtinut paljon, onko tämä edes mahdollista, vai viekö kulttuurintutkiminen minua liian kauas valosuunnittelusta. Tässä kappaleessa käyn läpi kysymyksiä valosuunnittelusta sekä sen ajattelun yhdistämistä osaksi kulttuuria. Alan pohtimaan myös sitä, miten valo näyttäytyy korealaisessa kulttuurissa sen eri muodoissa.

2.1. Mitä on valosuunnittelu?

Mitä on valosuunnittelu? Entä mitä se on minulle, entä muille valosuunnittelijoille? Kysymystä siitä, mitä on valosuunnittelu, voi lähestyä monesta eri suunnasta. Sitä voi lähestyä käytännön työskentelyn kautta tai enemmän taiteellisen, sisällöllisen ajattelun suunnasta. Esittävien taiteiden näkökulmasta, valosuunnittelija miettii valon roolia osana esitystä ja piirtää sen kautta valokartan, jonka avulla hän voi toteuttaa ideansa esitykseen. Valosuunnittelija miettii tekniikkaa, koska se on olennainen osa hänen työskentelyään. Mutta kuten kuvataiteilijan, esimerkiksi taidemaalarin, työvälineisiin voivat kuulua siveltimet, maalit, maalaus pohja sekä muut mediat, eivät ne tee maalausta. Ne ovat mahdollisuus taiteilijan omien ajatusten toteuttamiselle. Kuten taidemaalari, valosuunnittelija tekee suurimman osan työstään pyörittelemällä ajatuksiaan ja etsien parasta mahdollista tapaa tuoda sisältöä esitykseen valon kautta. Valosuunnittelija voi lähestyä suunnittelutyötä tekninen ajattelu edellä ja pohtia vasta teknisen suunnittelun jälkeen esityksen ydintä suhteessa rakennettavaan estetiikkaan. Tekninen suunnittelu voi myös päinvastoin seurata visuaalista sekä sisällöllistä ajattelua, tämä riippuu aina valosuunnittelijan omasta työskentelytavasta.

Tekniikan ollessa valosuunnittelijalle työväline, voi valosuunnittelija pärjätä myös ilman sitä. Tämä riippuu tietenkin teoksesta, jota ollaan tekemässä, mutta valosuunnittelu voi rakentua myös luonnonvalon käytön ympärille, sen hyödyntämiselle ja manipuloimiselle. Luonnonvaloa käyttäessä valosuunnittelija tukeutuu muuhun kuin tekniikkaan, kuten esimerkiksi heijastumiin, varjoihin ja valon hajottamiseen esimerkiksi kankaiden avulla. Kirjassa *Avauskulmia: Kirjoituksia valosuunnittelusta*, Tarja Ervasti kertoo mielenkiintoisesti luonnonvalon käytöstä osana esitystä ja miten he

valosuunnittelija kollegansa Sirje Ruohtulan kanssa toivat sen osaksi suunnitteluaan vuonna 1993, esityksessä *Te, jotka asutte aikaa*. Esityksessä oli pelattu ikkunoista tulvivalla luonnonvalolla sekä pimenevällä illalla, jonka valaisivat öljylyhdyt. (Ervasti 2017, 22.)

Valosuunnittelijana minua kiinnostaa haaste luonnonvalon kanssa toimimisesta. Olen toiselta ammatiltani valokuvaaja ja sitä kautta olen työskennellyt luonnonvalon kanssa paljon. Ja vaikka nautin keinotekoisesta valon hallitsemisesta, pidän luonnonvalon tuomista haasteista, joka tarjoaa mahdollisuuksia mitä kauneimpiin kuviin.

Valosuunnittelu kehittyy koko ajan, ei vain teknisesti, mutta myös konseptuaalisesti. Sen lähestyminen tuntuu erityisen rikkaalta, sillä se on taiteenalana vieläkin jokseenkin uudehko. Tomi Humalisto kirjoittaa väitöskirjassaan *Toisin tehtyä, toisin nähtyä – esittävien taiteiden valosuunnittelusta muutosten äärellä*, siitä, miten valaistustekniikasta on puhuttu jo 1930-luvulta asti, mutta miten itse valon ajattelu pohtivassa mielessä ei ole ollut silloisen valaisemisen pääosassa (Humalisto 2012, 31). Vaikka nykyään valosuunnittelu tunnustetaan muunakin kuin teknisenä suorittamisena, jonka ainoa tehtävä on valaista, joutuu sitä vieläkin välillä puolustelemaan joillekin ihmisille, jotka eivät ole tietoisia koko alan olemassaolosta. Kun kerron olevani valosuunnittelija, niin saan vieläkin vastaan naureskeluja ja kysymyksiä siitä, että mitä se sellainen valosuunnittelu oikein tarkoittaa. Esimerkiksi kerran eräs perhetuttu kysyi äidiltäni naureskellen, että tulisinko suunnittelemaan hänelle vessaan valot, ihan kuin se olisi ollut jotenkin kekseliäs vitsi. Toisaalta mikä ettei, mutta häneltä tuskin olisi löytynyt sopivaa budjettia siihen.

Valosuunnittelijana esittävien taiteiden parissa, pohdin aina esityksen ydintä. Mitä tunteita halutaan tuoda esille ja korostaa? Mihin aikaan esitys sijoittuu ja minkälainen käsitys ympärillä olevasta maailmasta ihmisillä silloin oli? Haluan luoda valon avulla merkitystä omaamani tiedon kautta, kiinnittäen huomiota yksityiskohtiin, joita tuoda valon avulla esiin. Esimerkiksi jos tekisin esitystä, joka sijoittuisi muinaiseen Egyptiin, haluaisin käyttää hyväkseni tietoa, mitä minulla jo on valosta ja valokäsityksestä siltä ajalta. Jos se ei ole intentionaalista, se ei mitään todennäköisimmin päädy näyttämölle. Valon ajattelu kontekstissa on minulle tärkeää ja siksi aiemmin mainittu Tanizakin *varjojen ylistys* teksti sai minussa suunnattomasti inspiraatiota aikaan. Valosuunnittelijana kiinnitän huomiota ympäristööni ja sen näkemiseen eri valossa.

Valosuunnittelu on minulle yksityiskohtia, asioiden kyseenalaistamista, tiedettä ja taidetta. Näen jo pelkän valon tutkimisen merkittävänä osana suunnittelijuutta, sillä mitä laajemmin avartaa katsettaan ja on avoin uusille kokemuksille, sitä paremmin osaa tarkkailla ympäristöä ja ymmärtää sen herättämiä tuntemuksia. Näin valollinen ajattelu voidaan heijastaa jo koettuun, jonka jälkeen voidaan miettiä, miten valo tuodaan näyttämölle osana esitystä.

Yksi valosuunnittelijan tärkeimmistä mietinnän kohteista on valon dramaturgian ajattelu osana esitystä. Valosuunnittelijan tulee miettiä, miten esityksestä saadaan kokonainen valon avulla. Tällä tarkoitan huomiota yksityiskohtiin, esimerkiksi valon intensiteettiin sekä erilaisiin mahdollisesti valoa tuottaviin elementteihin, kuten kameran salamavaloon. Jos valosuunnittelija päättää käyttää valoa yhteydessä ääneen, esimerkiksi valon välähdystä osana kameran salamaa, tulee valinnassa pitäytyä esityksen loppuun asti. Jos valo ei reagoi jokaiseen ääneen, johon se on aikaisemmin esityksessä reagoinut, voi se herättää katsojassa ylimääräisiä tulkintoja, jonka myötä esityksen rakenne voi muuttua sekavaksi. Valosuunnittelija rakentaa teokseen sisältöä huomioiden muut tekijät ja heidän osa-alueensa reagoiden niihin, jonka seurauksena näyttämölle saadaan eri osastojen välistä vuoropuhelua. Tämän seurauksena on yleensä kokonaiselta tuntuva esitys, johon katsojan on helppo uppoutua ja jota on mielekästä seurata sen visuaalisuuden sekä sisällön vuoksi.

2.2. Valon kulttuuri tutkimisen aiheena

Valo osana kulttuuria on mielenkiintoinen aihe. Sen tutkiminen voi ajoittain olla haastavaa, mutta tärkeintä on se, miten aihetta lähestyy. Valon kulttuuria Koreassa tutkineena tukeuduin vahvasti kirjallisuuteen sekä näkökulmiin, jotka eivät ensisijaisesti korostaneet valoa. Koreassa on laaja kattaus erilaisia taiteenmuotoja, joista monelle tunnetuimmat ovat kansantanssi, musiikki sekä erilaiset käsityöt perinteisistä vaatteista keramiikkaan sekä maalaustaiteeseen. Uskon, että valon kulttuurin tutkimista voi lähestyä erilaista kirjallisuutta lukemalla ja googlailemalla kunhan vain tulkitsee löytämänsä valon kautta. Mutta eläminen kulttuurissa, jota tutkii, auttaa todella paljon sillä se voi avata ovia, joita et itse olisi voinut kuvitella avaavasi. Etenkin, jos tutkii

jotain ajankohtaista ilmiötä, on hyvä käydä tutustumassa siihen paikan päällä, jos vain siihen on mahdollisuus.

Kun tutkin valon kulttuuria Egyptissä kandiseeseeneni, sain hyvin tietoa Suomesta käsin. Tässä kuitenkin suurena erona on se, että Egyptin valon tutkiminen sijoittui kokonaan tuhansien vuosien päähän, joten kirjallisuutta ja tutkimuksia monilta eri ammattilaisilta oli helposti saatavilla. Korean valon kulttuuria tutkin lähinnä 1900-luvulta nykypäivään asti, välillä sivuten varhaisempaan historiaan. Koreassa sain myös haastatella asiantuntijoita sekä keskustella korealaisten kanssa valosta, ja siitä miten se resonoi heissä. Tämä olisi ollut huomattavasti hankalampaa Suomesta käsin. Myös ympäristön havainnoiminen on mahdollista vain itse paikalla ollen. En olisi pystynyt analysoimaan korealaista katukuvaa mitenkään muuten kuin vieraillemalla itse kyseisessä maassa.

Miten lähestyn erilaista kirjallisuutta valosuunnittelijan näkökulmasta? Yksinkertainen lähestyminen tälle on kysyä mitä valo oikein on? Fysiikan historian mukaan valo on hiukkasia, myöhemmän teorian mukaan se on aaltoja. Valon kulkiessa valonlähteestä johonkin pintaan ja heijastuessa silmäämme pystymme havaitsemaan asioita läheltä ja kaukaa. (Zeilinger 2010, 17–18) Erilaiset elementit, jotka tuottavat valoa, lasketaan luonnollisesti valollisiksi asioiksi, kuten aurinko. Mutta elementit, jotka eivät itse tuota valoa, vaan tuovat sitä heijastumien kautta, voidaan myös nähdä valollisina aisoina, kuten kuu. Valo voi toimia myös symbolisena elementtinä esimerkiksi uskonnoissa, kirkkaus ja sädekehät voivat viestiä hyvydestä ja puhtaudesta. Valoa voidaan myös käyttää metaforana erilaisille tapahtumille. Voidaan sanoa tulevaisuuden näyttävän valoisalta tai että joku on kokenut valaistumisen.

Mutta miten valoa voi miettiä kulttuurin näkökulmasta? Kun mietin, miten löytäisin korealaisesta valosuunnittelusta mitään konkreettista, minun piti pysähtyä ja miettiä mitä on korealainen valosuunnittelu. Miten lähtisin etsimään tietoa? Tuskailin sitä, miten en ollut kasvanut korealaisessa ympäristössä, miten hankalaa olisi kerätä kulttuurissa koko ikänsä kasvamisen tieto vain muutamassa kuukaudessa. Sitten lähestyin kysymystä sen kulttuurin pohjalta, jonka tunnen ja jossa olen itse kasvanut. Lähdin kysymään itseltäni, miten tutkin suomalaista valokulttuuria? Miten lähtisin rakentamaan suomalaista valosuunnittelua esitykseen taikka valotaiteeseen?

Muistan tutkineeni valollista historiaa, eli tässä tapauksessa valosymboliikkaa, sekä sitä miten valo tulee esiin suomalaisissa kansantarinoissa, kun olin tekemässä valotaideteosta vuoden 2024 *lux-in* -näyttelyyn. Tavoitteenani oli tehdä teos, joka piti sisällään tarinan, tarinan, jonka erilaiset valolliset elementit kertoivat. Lopullinen teokseni näyttelyyn oli maalaus karhusta ja jäniksestä teltassa tulisijan äärellä. Teltan katossa oli tähtiä. Maalaus valaistiin kuvan puolelta, joka näkyi katsojalle maalauksen kääntöpuolelta. Maalauksen kääntöpuolen tekstuuri toi kuvaan luolamaista tunnetta näin ollen luoden siihen toisen tason. Teoksen valolliset elementit olivat tulisija ja tähdet. Tulisija piti sisällään tarinan haltijoista ja hengestä kertoen muinaissuomalaisesta uskosta, kun taas tähdet kuvastivat muinaissuomalaista maailmankuvaa. Näinkin yksinkertaiset elementit kuin tähdet ja tuli auttoivat minua eteenpäin ymmärtämään suomalaista valosymboliikkaa ja valoa suomalaisessa kulttuurissa.

Valon kulttuurin tutkimisen ei välttämättä tarvitse olla sitä, miten valoa on konkreettisesti käytetty tietyn kulttuurin historiassa. Se voi olla palasia silloisista uskomuksista, elementeistä, jotka tuottavat valoa tai jotka liittyvät jollain tavalla valoon. Mitä se valosuunnittelullisesti tarkoittaa, voi olla nimenomaan niistä elementeistä inspiroitumista. Valon kulttuuriin mytologia ja kaunokirjallisuus ovat hyviä lähestymistapoja. Kansantarinoita lukiessa voi panna merkille, kuinka monta kertaa valoa tuovat asiat tuodaan tarinassa esille ja kuinka tärkeässä osassa tarinaa ne ovat. Näiden tarinoiden kautta olen oppinut ajattelemaan valoa muunakin kuin konkreettisena lamppuna, jonka tarkoitus on valaista. Luonnossa on paljon erilaisia elementtejä, jotka tuovat valoa ilman ihmistä, kuten kuu, aurinko, tuli ja tulikärpät. Tästä voidaan jatkaa elementtien sisältämään merkitykseen ja niiden säilymiseen vuosien varrella. Esimerkiksi kuuta voidaan etsiä korealaisesta kansantaiteesta sekä tietoa sen vaikutuksesta nykypäivän Koreassa. Luonnon kautta valon ajattelu saa uusia ulottuvuuksia, se saa pohtimaan miltä maailma näytti ilman sähköä. Näin myös voidaan luoda erilaisia teitä, joita seurata valollisen ajattelun kautta.

Symboliikan sekä valollisten elementtien lisäksi voidaan etsiä tietoa myös valon käytöstä valaistus mielessä. Jokaisesta kulttuurista löydetään metodeja, joiden tarkoitus on tuoda valoa pimeyteen tai päin vastoin kontrolloida valoa eri tavoin. Tässä tapauksessa tutkimisen kohteena ei ole valoa tuottavat elementit vaan valoon reagoivat, ja sitä heijastavat tai peittävät elementit.

Yksi korealaisen kulttuurin kulmakivistä on korealainen taidemuoto nimeltä *dancheong* (단청), joka on värikäs maalausmuoto perinteisissä korealaisissa puurakennuksissa (Korea Heritage Service). *Dancheong* maalauksen kuvioista voi päätellä rakennuksen käyttötarkoituksen ja alueen, sillä kuviointi ja sen värit vaihtelevat alueittain (Korea Heritage Service). Maalauksen värit perustuvat Korean kardinaaliväreihin, joista puhun lisää myöhemmin. *Dancheong* taidetta voisi katsoa ikuisuuden, sillä sen ollessa värikäs ja yksityiskohtainen, on se jotain mitä ei pysty vertaamaan muuhun. Päällimmäisenä värinä nousee esiin vihreä, jonka yhdistin muihin vihreisiin elementteihin, joita Koreassa näin. Tuo vihreä väri sai minut miettimään, miten nuo maalaukset heijastivat valoa ympärilleen ennen sähköistymistä, vai heijastivatko ne valoa ollenkaan? Maalaukset ovat yleensä katossa, joten ne ovat myös auringolta suojassa, näin ollen säilyttäen kirkkaat värinsä. On vaikea uskoa, että *dancheong* maalauksista mahdollisesti tulevat valon heijastumat olisivat olleet niin merkittävät, että ne olisivat tuoneet merkittävää muutosta valon väriin, ainakaan päiväsaikaan.

2.3. Esteettisyys funktionaalisuuden edellä?

Koreassa olen huomannut miten valon ei tarvitse välttämättä valaista mitään ympärillään vaan se voi vain olla esteettisesti mielenkiintoinen ja kaunis. Valo voi myös toimia symbolina erilaisille asioille ilman ensisijaista ajatusta valaista ympäristöä.

Mainitsin aiemmin *yeondeunghoe* –valofestivaalin, joka juhlistaa Buddhan syntymäpäivää. Festivaalin pääosaa ei niinkään esitä valo, mutta se kannattelee festivaalin ideaa hyvin konkreettisella tavalla. Buddhan syntymäpäivällä tarkoitetaan sitä päivää, jolloin Buddha koki valaistumisen. Festivaalin valot tuovat Buddhan kokeman valaistumisen konkreettisesti esiin. *Yeondeunghoe* –festivaalin valaisevat lootuksen muotoiset lyhdyt. Lootuksen kasvaessa likaisessa ja mutaisessa ympäristössä, mutta silti ollen kaunis, symboloi se henkistä kasvua sekä valaistumista. Joillekin perheille on muodostunut traditio tehdä yhdessä lootuslyhtyjä festivaalin aikaan. Lyhtyjien tekemistä harrastetaan myös joissain kouluissa, sekä päiväkodeissa (Unesco 2018). Buddhalaisuus levisi ensin kuninkaallisten ja muiden aatelisten keskuuteen, minkä jälkeen siitä tuli suosittu uskonto tavallisten ihmisten keskuudessa 600-luvulla (Kim & Shin (eds.), 79).

Nykyään kevään festivaaliksi myönnetty *yeondeunghoe* kerää mukaansa kaiken taustaisia osallistujia uskonnosta riippumatta. Buddhan syntymäpäivän ollessa 8. huhtikuuta kuukalenterin mukaan, festivaalin päivämäärät määräytyvät gregoriaaniseen kalenteriin lähelle tätä päivää. Vuoden 2026 festivaali järjestetään 16.–17. toukokuuta, mutta festivaaliin valmistautumisen voi alkaa huomata jo huhtikuussa, juhllisuuksien jatkuen toukokuun 24. päivään asti. Vuonna 2026 gregoriaanisen kalenterin mukaan Buddhan syntymäpäivä on 24. toukokuuta.

Buddhalaisuus on näkyvässä osassa korealaista ympäristöä ja kulttuuria. Buddhalaisia tempeleitä on paljon ympäri Etelä-Koreaa, joista yksi valollisesti kiehtovista on nimeltään Seokguram Grotto (석굴암 석굴), joka sijaitsee Gyeongjussa. Seokguram Grotto tuli esille vaihto-opiskelijoille suunnatulla kurssilla, jolloin avasin opinnäytteeni teemoja luokalle (Päiväkirja, 26.03.2026). Kerroin miten olin kirjoittanut kandidaatin esseessä muun muassa Abu Simbelin kalliopyhäköistä, joiden arkkitehtuurissa oli harkittu tarkoin valoa (Opinnäyteportfolio 2024). Kerroin miten yritin etsiä jotain vastaavaa Koreassa, mutten oikein ollut löytänyt muuta kuin pieniä mainintoja arkeologisista löydöksistä kivilampuista. Opettajani kehotti minua tutkimaan Seokguram Grottoa, jonka arkkitehtuuri otti valon huomioon vastaavalla tavalla Abu Simbelin kalliopyhäköiden kanssa. (Päiväkirja 26.03.2026)

Seokguram Grotto on keinotekoinen luola, jonka perällä istuu iso kivistä tehty Shakyamuni Buddha-patsas (Unesco). Kuten Abu Simbelin kalliopyhäköit, myös Seokguram Grotto on rakennettu auringon suunta mielessä. Talvipäivänseisauksena aamuaurinko valaisee luolan sisällä olevan Buddha-patsaan, joka näyttää lähes hehkuvalta auringon osuessa siihen (Nam 2014, 99–100). Vaikka talvipäivänseisauksen tavoista Silla-aikakauden ajalta ei ole, voidaan temppelin rakentamisesta päätellä sen olevan merkittävä päivä (Nam 2014, 101). Auringon valon tulokulman ollessa tuolloin normaalia alhaisempi, valaisevat sen säteet luolan syvimmänkin nurkan. Mikä on valon tarkoitus tässä kontekstissa, kun otetaan huomioon ajankohta sekä kohde, joka on tässä tapauksessa uskonnollinen patsas? En usko kyseessä olevan Buddhan valaistuminen sillä sille on jo oma juhlaansa, *yeondeunghoe*, josta aiemmin mainitsin, ja joka ei ole ajallisesti lähellä talvipäivänseisausta. Myöskään Seokguram Grotton virallisilla verkkosivuilla ei mainita Buddhan valaistumisesta sekä auringon valon yhteydestä mitään.

Talvipäivänseisausta kutsutaan Koreassa nimellä *dongji* (동지) ja se on juhlapyhä, joka merkitsee auringon uudelleensyntymistä pimeyden jälkeen (SMG 2025). Tämä voisi Buddha-patsaan valaisun kohdalla viestiä uudelleensyntymisestä ja näin ollen uudesta alusta, ottaen huomioon miten valon tulokulma valaisee patsaan ja luolan erinomaisen hyvin, jolloin voidaan valon olettaa olevan parhaimmillaan. En löytänyt tietoa siitä osuuko aurinko patsaaseen muulloinkin kuin *dongjin* aikana, mutta uskoisin niin sillä patsaaseen osuvasta valosta ei puhuttu Seokguram Grotton virallisella nettisivulla. Valosta, joka osuu Buddha-patsaaseen, oli hyvin vähän mainintoja aiemmin mainittuun Abu Simbelin kalliopyhäköihin verrattuna, vaikkakin arkkitehtuurin idea vaikuttaa olevan saman kaltainen. Mietin, että miksi näin on? Voisiko se johtua siitä, että muinaisessa Egyptissä auringolla itsessään oli jo valmiiksi erittäin suuri symbolinen merkitys, jonka ympärille erilaiset aurinkokultit ja muinaisegyptiläinen uskonkäsitys rakentui? Olisiko Koreassa myös ollut jonkinlaista auringonpalvontaa ja uskomuksia aurinkoon liittyen? Buddhalaisen munkin Il-yeonin kokoama *Samguk yusa* on historiallinen aikakirja vuodelta 1281. Kirja sisältää muun muassa muinaisia kirjoituksia historiasta, korealaisesta uskosta, buddhalaisesta taiteesta ja buddhalaisuudesta sekä legendoista. (Korea Heritage service) Kirjassa sanotaan valon ja kirkkauden hallitsevan maailmaa, jonka kautta voidaan tulkita auringon olevan jonkinlainen ylivoimainen asia (Kim 2023). Aurinko ja sen valo tulee merkittävällä tavalla esiin erilaisissa myyteissä kuten Dangunin myytti, Bak Hyeokgeosen myytti sekä Yeonorangin ja Seonyeon myytti.

Esimerkiksi Dangunin myytissä päivänvalolla on iso roolinsa muinaisen Korean löytäjän syntymässä. Taivaiden jumalan poika Hwaung tapasi tiikerin ja karhun, jotka rukoilivat Hwaungia muuttamaan heidät ihmisiksi. Hwaung antoi tiikerille ja karhulle pujoa sekä kaksikymmentä valkosipulinkynttä ja ohjeisti heitä syömään vain niitä ja välttämään auringonvaloa sadan päivän ajan, jos he halusivat saada ihmisen ulkonäön. Tiikeri ei pystynyt tehtävään, mutta karhu pystyi, ja hänestä tuli nainen nimeltä Ungnyeo. Hwaung nai Ungyeon ja he saivat lopulta pojan Dangunin, jonka kerrotaan olevan Gojoseonin, tai muinaisen Korean löytäjä. (Seo) Bak Hyeokgeosen ja Yeonorangin ja Seonyeon myyteissä tuntuu olevan samanlaista henkeä. Aurinko ei ole pääosassa tarinoissa, mutta se on osa niitä merkittävällä tavalla. Mielenkiintoisesti Yeonorangista ja Seonyeonista on tehty patsaat Homigotin Sunrise Squarelle.

Homigotin sanotaan olevan ensimmäinen paikka Koreassa, johon aamuaurinko osuu. (KBS World 2015)

Jinju Namgang Yudeung (진주 남강유등축제) on historiallinen festivaali, jossa useita erilaisia lyhtyjä laitetaan kellumaan Namgang-jokeen. Tämä perinne juontaa juurensa Jinjun taisteluun vuonna 1592, jolloin sotilaat lähettivät lukuisia lyhtyjä Namgang-jokeen, tarkoituksena valaista pimeä joki, jottei vihollinen pääsisi ylittämään sitä huomaamatta. (Kim 2026) Festivaali tuntuu rakentuvan kokonaan valon ympärille ja tuon historiallisen tapahtuman kertomiseen sen avulla. Näkisin festivaalin valoelementtien symboloivan kekseliäisyyttä ja taktisuutta. Vaikka Jinjun taistelun aikana lyhtyjen tarkoitus oli valaista ja valon käyttö oli hyvinkin funktionaalista, niin nykyään joelle lähetettävien lyhtyjen tarkoitusperä on puhtaasti symbolinen.

Hämärän tullen alkavaa festivaalia vietetään lokakuussa Jinjuseongin linnoituksessa sekä Namgang-joella Jinjussa.

Koreassa näyttäisi olevan paljon erilaisia valofestivaaleja, joissa valo osallistuu festivaaliin mukaan symbolisena ja näin ollen esteettisenä elementtinä. Mutta onko Koreassa valotapahtumia, joiden tarkoitus on nimenoman tuottaa valoa samalla ollen esteettisesti miellyttävän näköisiä? Garden of Morning Calm –puutarha-alue, joka sijaitsee Gyeonggissa, täyttyy talvisin tuhansista valoista valofestivaalin merkein. Festivaalin tarkoitus on juhlistaa korealaisen luonnon ja valon välistä harmoniaa (Baek 2024). En itse päässyt näkemään festivaalia livenä, mutta kuulin sen olevan hyvin kaunis. Myös kuvat, joita festivaalista on jaettu muun muassa sosiaalisessa mediassa, ovat kuin taikamaasta. Valot ovat kieltämättä kauniit, mutta jo itse festivaalin kuvien runsaus saa minut miettimään, sen tarkoitusperäisyyttä. Minusta tuntuu, että festivaalin suurin tarkoitus on olla esteettisesti silmää miellyttävänä. Festivaalin täytyessä jouluvalojen tyylistä pienistä valoista, valopatsaista sekä valonauhoista, näyttäytyy festivaali minulle enemmän tapahtumana, josta jokainen saa mediaseksikästä materiaalia omille sosiaalisen median alustoilleen. Ei ole mielestäni mitään pahaa, jos erilaisia valotapahtumia järjestetään vain niiden esteettisyyden vuoksi, päinvastoin, jos se tuottaa ihmisille iloa, niin se on jo itsessään voitto. Vuonna 2021 korealainen lehti *Haps*, kirjoittaa festivaalin käyttävän luontoystävällisiä hehkulamppuja osana

tapahtumaa (Haps staff 2021), joka on mielestäni todella hienoa, jos tapahtuma haluaa ajaa luonnon ja valon harmonista ajatusta eteenpäin.

Hyvä esimerkki esteettisesti mielenkiintoisesta arkkitehtuurivalaisusta on Dongdaemun Design Plazan valaisu tai osa siitä. Rakennus on rakennettu eri kokoisista paneeleista, joista osassa on pieniä reikiä. Illan hämärtyessä huomasin paneelien takana olevan valonlähteitä, joiden tuottama valo vuoti paneelien reikien läpi. Valo ei kuitenkaan ollut staattinen vaan se oli animoitu muuttuvaksi. Välillä valo sammui kokonaan ja tuli takaisin kirkastuen entisestään. Myöskään valon muoto ei pysynyt samana vaan välillä se levisi suuremmalle alueelle, tehden siitä elävän olennon, joka liikkui haluamallaan tavalla.

Design Plazan valaisu ei loppunut vain itse rakennuksen valaisuun, vaan valoa oli myös maassa. Maassa oli reikiä, joita peitti huurteinen lasi. Totta kai nämä elementit tuottavat valoa ympärilleen, mutta näen niiden tarkoituksen olevan enemmän esteettinen kuin funktionalinen. Nämä elementit toimivat yhdessä Design Plazan muun valaisun kanssa, jota kuvaisisin myös esteettisesti miellyttäväksi, sekä tilaan sopivaksi, mutta jonka tarkoitusperä on pääosin tuottaa valoa ihmisille.

2.4. Korealaisesta kulttuurista nauttiminen

Vaihto-opiskelun aikana kävin paljon museoissa sekä erilaisissa taidenäyttelyissä ja gallerioissa. Luin myös vähän kaunokirjallisuutta sekä muuta kirjallisuutta korealaisilta kirjailijoilta, jotta saisin kuvan siitä, miten he kuvailevat korealaista ympäristöä kirjoituksissaan. Yritin liikkua ympäriinsä mahdollisimman paljon, enkä ensimmäisen lukukauden aikana viettänyt aikaa lähes ollenkaan asunnossani. Ainoat hetken, jolloin olin pidempiä aikoja asunnossa, oli silloin kun olin kipeä, mutta muuten kävin siellä vain nukkumassa. Päivät olivat pitkiä, mutta silti pitkän päivän jälkeen suosin kotiin kävelemistä yliopistolta metron sijaan. Pidin yöllisistä kävelyistä paljon, sillä silloin sain nähdä nukkuvan Soulin, jonka valtasi ihmisten sijaan hämähäkit, kulkukissat sekä katulamppujen sirinä. En asunut Soulin keskustassa, vaan vähän sivummalla. Jotkut opiskelijat sekä opettajat kutsuivat yliopiston kampuksen sijaintia Soulin maaseuduksi. En itse vertaisi ympäristöä maaseutuun, mutta kieltämättä tunnelma oli erilainen Soulin

keskustaan verrattuna. Asuin ensimmäisenä lukukautena kolmen metropysäkin päässä yliopistosta ja toisella lukukaudella vain kahden. Asema, jolla toisella lukukaudella jäin, oli asema, jolta päädyin yleensä kävelemään kotiin ensimmäisellä lukukaudella, jotta sain lisää aikaa ympäristöni havainnoimiseen. Pidin asuinalueistani kummallakin lukukaudella ja niiden avulla koin pääseväni kunnolla sisälle korealaiseen kulttuuriin. Harvoissa paikoissa puhuttiin englantia, mutta naapurustojen tunnelma tuntui rauhoittavalta. Verrattuna Korean turistiryysiin, olivat naapurustoni täysin erilaiset. Oli kuin olisin saanut korealaisesta kulttuurista vilpittömän kokemuksen kiillotetun kuvan sijaan.

Vierailin paljon erilaisissa temppeleissä sekä palatseissa ja alttareilla. Näissä ympäristöissä vieraillessa kiinnitin erityisen paljon huomiota siihen, miltä ne näyttävät päivänvalossa ja minkälaisia varjoja rakennukset loivat ympärilleen. Satuimme syksyllä olemaan Changdeokgungin palatsissa auringonlaskun aikaan ja huomioni kiinnittyi siihen, miten viimeiset kultaiset auringonsäteet osuivat rakennuksien ikkunoihin ja oviin. Kuten perinteisissä korealaisissa *hanok*-asumuksissa, myös palatsin ovissa ja ikkunoissa on käytetty korealaista *hanji*-paperia, joka päästää luonnonvaloa sisälle rakennuksiin myös ovien ja ikkunoiden ollessa kiinni. Paperin kautta ikkunoihin tuli tietynlainen kuulto auringonsäteistä, joka sai rakennukset tuntumaan pehmeiltä, vakailta ja rauhallisilta. Päivällä temppeleissä vieraillessa huomioni kiinnittyi enemmän rakennusten sisään tulvivaan valoon, sillä päivänvalo ei saanut aikaan samaista efektiä ikkunoiden ulkopuolelle kuin laskevan auringonvalo. Eri valon vaikutukset saivat minut miettimään miltä palatsit ja korealaiset perinnerakennukset näyttäisivät kuunvalossa? Heijastuisiko ikkunoiden ja ovien paperista hopeinen hehku, samankaltainen mitä laskevan auringon kultainen?

Se miten jotkut korealaiset kirjailijat kuvailevat ympäristöään, on varsin kaunis, vaikka aihe olisi synkkä. Kirjailija Oh Jung-hee kirjoittaa kirjassaan *Chinatown* siitä, miten kuu piti perheelle seuraa koko yön, ja se tuntui menettävän eloisan hohteensa mitä pidemmälle pimeys jatkui (Oh 2025, 7–8). Myös Han Kang kuvailee ympäristöään paljon valon havainnoimisen kautta sekä luonnon elementit tuntuvat olennaisilta hänen kirjoituksissaan. Kirjassaan *The White Book*, Han kiinnittää huomiota erilaisiin valkoisiin asioihin ympäristössään. Kirjassaan hän kertoo valkoisesta koirasta nimeltään Sumu, joka ei hauku (Han 2016, 63–65), kuusta ja pilvistä, jotka hajottavat sen valoa

(Han 2016, 75), sekä muista elementeistä, joista voi löytää apua oman ympäristön havainnoimiseen.

Muuta kirjallisuutta, joka minuun kiinnitti huomion, oli Korean historian kirja *A Korean History for International Readers*, jossa tehdään viittaus kullalla koristeltuihin asumuksiin sekä temppeleiden runsauteen Silla aikakaudella Gyeongjussa. Temppeleitä kuivaillaan kuin sähkövikiksi tähdiksi yöllisellä taivaalla. (Kim & Shin (eds.) 2025, 88) Tietokirjallisuus Korean historiasta yleisesti, on auttanut minua miettimään, miten valoa on huomioitu korealaisessa kulttuurissa läpi sen historian. Muun muassa Gyeongjussa on löytynyt buddhalaisia kivilamppuja (Kim & Shin (eds.) 2025, 81). Myös kuninkaallisista haudoista on löydetty kivistä tehtyjä lyhtyjä (Portal 2000, 166).

Museoissa vieraillessa valo ei ollut näyttelytiloissa kovin kirkas, kuten Suomessa. Tämä johtuu todennäköisesti siitä, miten maalauksien halutaan säilyvän hyvänä mahdollisimman pitkään, joka ei onnistuisi valon ollessa kirkkaampi. Yksi museo, josta kovasti nautin oli Soulin The National Museum of Modern and Contemporary Art, eli MMCA. Museolla on useita eri kokoelmia, joista vierailin eniten Soulessa ja kerran Gwacheonissa. MMCA:n kokoelmista löytyi Bahc Yi-son teos *Your bright future*, johon kiinnitin nopeasti huomioni. Teos koostui asetelmasta seisovia valaisimia, jotka osoittivat näyttelytilan valkoista seinää päin. Mietin, oliko valon tarkoitus olla neutraali valkoinen vai ei, sillä tunnuin näkevän valon taittuvan hivenen vihreään päin. Kävin useampaan otteeseen katsomassa teosta, ja viimeisimmällä vierailullani 25.03.2026 teoksen valo näyttäytyi eniten neutraalin valkoisena, mitä koskaan aikaisemmin. Muistan pohtineeni, että olenko aikaisemmin vain kuvitellut näkeväni teoksessa vihreän sävyä? Otin teoksesta kuitenkin valokuvan, ja kuvassa teoksen valon väri oli kokonaan vaaleanvihreä. Myös useat kuvat, joita olen teoksesta löytänyt, taittavat kaikki hivenen vihreän suuntaan.

Vierailin ensimmäisellä lukukaudella Gwacheonissa MMCA museossa osana Korean historian kurssia. Keskityimme museokäynnillä museon nykytaiteen kokoelmaan. Kiertäessä näyttelyä läpi huomasin nurkan takana sen saman vihreän hehkun, jota näkee toistuvasti korealaisessa katukuvassa. Se hehku oli peräisin Kang Kukjinin teoksesta, joka oli esillä MMCA museossa nimellä *Visual Sense I, II*. Teos koostui kahdesta suorakaiteen muotoisesta neonveistoksesta, joista toinen oli punainen ja toinen vihreä. Myöhemmin teosta tutkineena huomasin, että Kang Kukjinin nettisivuilla puhutaan

teoksen koostuvan *taeguk*-väriyhdistelmästä, eli punaisesta ja sinisestä (Kang Kukjin). Teoksen toisen osan ollessa selkeästi vihreä, miksi sitä kuvailtiin sinisenä? Kuitenkin siinä hetkessä, teoksen nähdessäni, yhdistyi kaksi minua vahvasti kiinnostavaa elementtiä, vihreä sävy ja neon. Vasta myöhemmin aloin kiinnittämään huomiota myös punaiseen sävyyn, joka pariutui vihreän kanssa yhteen harmonisesti.

Aloin näkemään sitä samaa vihreän sävyä kaikkialla, ei vain valossa, mutta myös maalauksissa ja vaatteissa. Minulle Korea muuttui vihreäksi.

3. Valo Etelä-Koreassa

Miten keskityn valoon ympäristössäni, entä mitkä elementit tuntuvat minulle merkittäviltä ja kiinnostavilta? Miten koemme asioita, sekä onko yksilön taustalla vaikutusta siihen? Pohdin näitä kysymyksiä valon sekä ympäristön havainnoimisessa vaihto-opiskeluni aikana. Keskityn heijastuksiin, yksittäisiin valonlähteisiin osana ympäristöä, valon puutteeseen sekä kirkkauteen. Puhun myös tapahtumien yhdistämisestä arkkitehtuurivalaisuun sekä arkkitehtuurivalaisusta itsessään. Mietin myös värien käyttöä valossa ja käyn värien merkitystä osana korealaista kulttuuria.

3.1. Vihreä hehku ja sen jäljittäminen

Ennen lähtöäni Koreaan professorini Tomi Humalisto neuvoi minua pitämään reissupäiväkirjaa, jonne voisin kirjata kaiken, valohavainnoista päiväni tunnetiloihin. Tein juuri sen. Ensimmäisissä kirjauksissani kävin läpi ajatuksiani siitä mitä ajattelin Korean olevan “Huoneestani avautuu näkymä kadulle, jossa on pieniä merkkejä siitä mitä ajattelen Korean olevan. Mutta mitä ajattelen sen olevan? Neonkylttejä ja elämää, mutta miksi näin on? Miksi länsimaalainen mieli yhdistää tämän estetiikan Aasiaan, Itä-Aasiaan?” (Päiväkirja 25.08.2025). Ajattelin kiinnostäväni enemmän huomiota neonkyltteihin ja valomainoksiin, ja vaikka käytin paljon aikaa niiden tarkkailuun niin toistuva vihreän hehku ympärillä vei suurimman osan huomiostani. Käytin vihreän hehkun tarkkailuun ja sen tutkimiseen paljon aikaa ja olin vakuuttunut sen pitävän jotain suurempaa symboliikkaa sisällään. Pohdin voisiko kyseessä olla vihreän värin avulla luonnon tunnun tuominen osaksi kaupunkia, vai voisiko se värinä vaikuttaa jotenkin ihmisten mielentilaan?

Ensimmäisen kerran olin kiinnittänyt huomiota vihreään hehkuun 26.08.2025, joka oli toinen päiväni Koreassa. Olin kirjoittanut päivästäni, joka oli mennyt hyvin, mutta jonka aikana tunsin oloni hyvin vieraaksi. Oudon olon lisäksi olin tarttunut tuohon vihreään hehkuun, josta kirjoitin seuraavasti “Myös vaalean vihertävä valo jäi mieleen. Siinä oli jotakin outoa, mutta kutsuvaa.” (Päiväkirja 26.08.2025). Selatessani tuon saman päivän kuvia läpi huomasin ottaneeni paljon kuvia kaikesta valoon liittyvästä, joka minua ympäröi. Huomioni oli kiinnittynyt suurimmaksi osaksi valoon sen eri

muodoissa. Useat kuvista oli otettu Dongdaemun Design Plazan sekä Itaewonin alueella. Huomioni oli kiinnittynyt Design Plazan arkkitehtuurivalaisuun, josta aiemmin jo mainitsin, auringonlaskuun, neonkyltteihin ja muuhun ympäristössä nähtyyn valoon.

Dongdaemun Design Plazan maasta tulevat valot kiinnittivät huomioni. Huurteisen lasin alla oli valonlähteitä, joista tuleva valo oli vihreää. Mielenkiintoisesti kyllä, en ollut kiinnittänyt huomiota tähän valoelementtiin sen vihreyden takia, vaan sen epäkonventionaalisen suunnan takia. Tämä saa minut miettimään mihin kaikkeen tartumme ja minkä jätämme huomiotta. Vaikken ollut kiinnittänyt huomiota vihreään valoon Design Plazan luona, päädyin kuitenkin seuraamaan tuota vihreää valoa lähes rutiininomaisesti.

Olen miettinyt syytä sille, miksi tartuin vihreään valoon niin vahvasti. Ihminen tunnistaa toiston, joten ehkä kyseessä oli sen toistuvuus? Ehkä yritin tarttua kaikkeen mahdolliseen, joka edes hieman liittyi valoon siinä toivossa, että saisin jotain valohavaintoja Koreasta. Olinhan täysin uudessa paikassa, yksin, ei minkäänlaista tuttua ympärillä paitsi toimiminen valollisen ajattelun kautta. Erilaisten asioiden aistiminen perustuu päättelyyn, jonka teemme jo aiemmin hankitun tiedon perusteella (Seth 2021, 77–79). Päädyn pohtimaan minkälaisena näkisin ympäristöni Suomessa, jos en olisi kasvanut siellä koko ikääni. Mitä kaikkea jätän päivittäisessä elämässäni huomiotta vain jo opitun perusteella? Miten kokemus ja mielenmaisema vaikuttavat havainnoimiseen ja kokemiseen? Koreassa sain aloittaa elämäni kutakuinkin puhtaalta pöydältä. Siellä kulkiessani koin olevani vähemmän stressaantunut ja omalla tavalla jopa vapaampi verrattuna Suomeen, jossa yhdistän tietyt paikat ja tilanteet automaattisesti negatiivisiin ja positiivisiin asioihin. Uudessa ympäristössäni Koreassa, minulla ei ollut vahvoja tuntemuksia mihinkään ympäröivään. Korea ei pitänyt sisällään samanlaisia konnotaatioita kuten ympäristöni Suomessa. Tunsin olevani vastaanottavaisempi yksityiskohdille ja havainnoille sillä aiemmin opitun tieto ei vienyt tilaa ajattelultani. Se osa muististani, joka normaalisti piti sisällään oletuksia tulevasta, oli nyt kokonaan vihreän hehkun lumossa.

Vihreä hehku ympärillä oli osittain peräisin valosta, joka kulki vihreän polykarbonaattilevyn läpi. Monet katokset oli vuorattu tällä samalla vihreän sävyisellä

polykarbonaattilevyllä ja oli lähes mahdotonta löytää sen tyylistä katosta missään muussa sävyssä. Tarttuneena tähän, mietin sävyn valintaa. Miksi juuri vihreä? Pitääkö se sisällään jotain muuta vai onko kyse vain helposti saatavilla olevasta materiaalista, jonka sivutuotteena toimi vihreä väri?

Korean perinteiset värit -kirjassa vihreän kuvaillaan olevan yksi viidestä Korean perinneväristä (Moon 2012, 250). Mutta miksi Korean perinnevärit kuvataan koostuvan punaisesta, sinisestä, keltaisesta, valkoisesta ja mustasta? Punainen, sininen, keltainen, valkoinen ja musta ovat Korean viralliset perinnevärit ja niitä kutsutaan nimellä *obangsaek*. Punainen kuvaa suuntana etelää ja elementtinä tulta. Sininen taas itää ja puuta, keltainen keskiötä ja maata, valkoinen länttä ja metallia, mustan kuvatessa pohjoista ja vettä. Missä vihreä tulee yhtälöön mukaan? Viiden elementin teoriassa vihreä väri kuvastaa transitiota sinisestä keltaiseksi, jonka myötä se voidaan myöntää osaksi sinistä väriä. Myös japanilainen taidekriitikko sekä filosofi Yanagi Muneyoshi oli huomannut korealaisten kytkävän vihreän ja sinisen värin yhteen, sanoen etteivät korealaiset erota näitä värejä toisistaan (Moon 2012, 46–47). Vihreä ja sininen väri nähdään samana myös Japanissa (Shiraishi 2025). Vihreä väri yhdistetään myös pitkälti luontoon, esimerkiksi ruuhon sekä versoihin. Entisaikaan väri symboloi verson lailla uudelleen syntymistä. Taoismissa papit uskoivat sen tarkoitukseen pitää paha loitolla (Moon 2012, 250).

Kun aloin etsimään, huomasin vihreän hehkun myös muualla. Sitä oli ikkunoissa ja yliopiston kuvataiteilijoiden lasinpuhallushuoneen lasissa. Epävirallisissa keskusteluissa lavastussuunnittelun linjan professorin, sekä lasinpuhalluksen professorin kanssa, kummatkin heistä kertoivat vihreän sävyn lasissa johtuvan sen epäpuhtauksista.

Vihreäksi maalatut katot, parkkipaikat ja rakennukset lisäsivät vihreän hehkua ympärilleen valon heijastuessa niistä, etenkin aurinkoisina päivinä. Vihreän väriset katot ovat Koreassa hyvin yleisiä enkä ole ainoa, joka niihin on kiinnittänyt huomiota. Kun olen keskustellut muiden Koreassa asuvien kanssa ja tuonut esiin vihreän hehkun, sekä sävyn toistuvuuden ympäristössä on keskustelu nopeasti siirtynyt kattojen vihreän värin ihmettelyyn. Löysin myös korealaisen artikkelin aiheesta, jossa oli selvitetty vihreiden kattojen syytä. Vihreä maali, jota kattojen maalaamisessa on käytetty, tarjoaa katon pinnalle erinomaisen vedenkestävyyden, joka on Korean sääolosuhteet huomioiden välttämätöntä. Maali auttaa myös erinäisten pienten rakojen ja halkeamien

täytössä, vahvistaen katon rakennetta entisestään. Se miksi vihreää väriä alettiin käyttämään, uskotaan vaikutuksen tulleen Japanista. Yksi näiden maalien valmistajista, KCC, oli kommentoinut vihreän olevan värinä kirkastava, silmälle ystävällinen sekä mielelle maadoittava (Kwak 2013).

3.2. Valomainokset osa estetiikkaa

Miksi miellän suuret valomainokset sekä neonkytöt osaksi Itä-Aasialaista estetiikkaa? Populaarikulttuurin mukana etenkin Kiina, Japani ja Korea näyttävät minulle eloisina ja värikkäinä täynnä uusinta teknologiaa. Hong Kong sekä Kiina tuovat mieleen neonkytöt, mutta miksi? Etenkin punaiset neonkytöt tulevat heti mieleen, kun mietin Kiinaa ja Hong Kongia. Tämä assosiaatio voi tulla myös maiden lippujen väristä, joka on suurimmaksi osaksi punainen. Vaikka neon ei ole uusinta teknologiaa, jostain syystä se näyttää minulle futuristisena ja jopa saavuttamattomana. En ole nähnyt aitoa neonvaloa paljon elämässäni ja eniten päädyin näkemään sitä vaihto-opiskelun aikana. Uuden ja futuristisen käsite näyttää minulle eri tavalla, miten se voisi näyttää jollekin muulle, joka esimerkiksi tulee erilaisesta kulttuurista minun kanssani.

Tällä hetkellä olen käynyt Itä-Aasian maista vain Koreassa ja sielläkin olen viettänyt suurimman osan ajasta sen pääkaupungissa Soulissa, joten voin puhua vain pitkäaikaisista havainnoistani täällä, tyylillä mitä odotin ja miltä todellisuus oikeasti näyttää. Vaikka valomainokset ovat suuri osa kaupunkiympäristöä, etenkin Soulin keskeisimmillä alueilla, ne eivät ole aina olleet osa sitä. 1930-luvulla Korean ollessa Japanin vallan alla Soulin ilme muuttui räjähdysmäisesti. Japanilaiset asuinalueet Soulissa täyttyivät uusista hienoista kaupoista ja katuvaloista, jotka valaisivat ennen yölliset ja pimeät kadut (Kim & Shin (eds.) 2025, 252). Valomainokset tulivat jäädäkseen ja näin osaksi korealaista katukuvaa.

Nykyään näkee paljon LED-kytöitä, joita mainostetaan neonkytöteinä tai LED-neonkytöteinä. Vaikka osasin odottaa jonkin verran aitoja neonkytöitä, niin en tiennyt niitä olevan ihan kaikkialla. Suomessa neon on harvinaisuus ja sen takia olen mieltänyt sen harvinaisuudeksi myös muualla päin maailmaa. Odotin näkeväni jonkin verran

neonvaloja, etenkin vanhoilla kaduilla ja erityisesti vanhoja neonkylttejä, mutta vaikuttaa siltä, että täällä neonkauppa kukoistaa vielä tänäkin päivänä.

Eniten neonkylttejä näkyy ravintoloiden ulkopuolella, mutta kylttejä voi löytää myös erityisistä paikoista. Esimerkiksi K-Artsin kansainvälisten opiskelijoiden tilassa on oma neonkylttinsä. Ensimmäisen kerran sen nähdessäni tutkin kylttiä paljon, sillä epäilin sen olevan vain LEDiä. Aito se kuitenkin oli ja se sai minut näkemään neonvalon enemmän tavanomaisena elementtinä kuin harvinaisuutena millaisena olin sen ennen ajatellut. Suomessa neonvalo näyttäytyi minulle taiteena, osaamisena ja saavuttamattomana, mutta Koreassa se oli taiteen lisäksi myös yksi mainonnan tapa. Siinä missä minä voin nähdä ravintolan ulkopuolella olevan neonkyltin taideteoksena ja mielenkiintoisena elementtinä, voivat paikalliset nähdä sen vain mainoksena.

Havainnointiin vaikuttaa luonnollisesti henkilön tausta, omat tottumukset ja mielipiteet, mutta pysyykö neonkylttien esteettinen vaikutus silti samana taustasta huolimatta? Minulle, joka en ole tottunut neonkyltteihin, näen jokaisen neonkyltin kiinnostavana ja esteettisesti silmää miellyttävänä, mutta jollekin Koreassa kasvaneelle se voi olla vain yksi ärsyke muiden mainosten joukossa. Neonkylttien ja valomainosten esteettistä vaikutusta voidaan miettiä myös relativismin kautta, eli miten esimerkiksi kulttuuri vaikuttaa näiden mainosten kokemiseen. Korealaiset eivät näytä kiinnittävän huomiota valomainoksiin niin vahvasti kuin maassa vierailevat ulkomaalaiset, jotka pysähtyvät ihastelemaan yöllisiä katuja, jotka suorastaan tulvivat valomainosten tuottamasta valosta. Mutta kai myös korealaiset pitävät valomainosten tuomasta estetiikasta, vaikka se olisikin vain yksi mainostamisen tapa? Olen huomannut, että värikkästä valosta yleisesti pidetään Koreassa todella paljon ja se saa miettimään mistä kiinnostus väreihin oikein tulee. Voisiko se tulla rikkaasta värien käytöstä korealaisessa kansantaiteessa? Voidaanko valosuunnittelullisesti miettiä valomainosten esteettisyyttä relativismin vai subjektivismien kautta? Eli onko niiden esteettisyys sidottuna yhteiseen kulttuuriin vai yksittäisten henkilöiden näkemyksiin? Näen valomainosten ja neonvalojen olevan vahvasti osana korealaista katukuvaa ja näin ollen osa korealaista valokulttuuria. Mutta historian, sekä mieltymykset huomioiden en välttämättä lähtisi rakentamaan “korealaista valosuunnittelua” sekä käsitystä valon kulttuurista pelkkien valomainosten ja neonkylttien varaan. Tämä sen takia, koska valomainokset ovat vain pintaraapaisu

siihen, minkälainen osa valolla on korealaisessa kulttuurissa. Kieltämättä valomainokset kuitenkin kuuluvat korealaiseen katukuvaan.

Valomainokset ovat värikkäitä ja omalla tavallaan jopa visuaalisesti äänekkäitä, joten on luonnollista, että oma huomioni Pohjois-Euroopassa kasvaneena kiinnittyy ensimmäisenä niihin. Kun taas joku, joka on kasvanut esimerkiksi Kiinassa, yhdessä sen suurkaupungeista, voi olla kiinnittämättä huomiota valomainoksiin, koska on tottunut niiden runsauteen ja elänyt vastaavanlaisessa ympäristössä, jossa valomainokset valaisevat kiireiset kadut läpi yön.

Valomainokset sopivat omaan silmään esteettisestä näkökulmasta oikein hienosti, mutta miten se vaikuttaa kaupunkiympäristöön? Valosaasteen määrä on aika korkea ja oikeasti pimeitä paikkoja on vaikea löytää. Portaat N Seoul Towerille olivat yöllä aika pimeät. Niitä valaisi muistaakseni vain hajanaiset katulamput, muttei mikään muu. En nähnyt ympärillä olevaa metsää. Tiesin vain, että sellainen minua ympäröi. Tällä pimeällä matkalla huomasin pimeyden lisäksi myös hyönteiset. Hyönteisiä oli tietenkin myös kaduilla, joilla valomainokset olivat loistossaan, mutta ei ollenkaan niin paljon kuin noissa pimeissä portaissa. Portaissa oli myös paljon enemmän varieteettia ötököiden osalta ja mietin, olivatko nekin paenneet kaupungin valoa syrjemmälle.

3.3. Yöllinen maisema ja yöelämä

Vaikka valomainokset ovat päällä myös päivänvalon aikaan, ovat ne pimeällä huomattavasti näyttävämpiä. Vaikka valo auttaa meitä näkemään asioita, on pimeydellä erityinen rooli estetiikan suhteen. Luonnonvalon puuttuessa keinotekoinen valo rakentaa ympärilleen erityistä maailmaa, jossa ympäristön erinäiset tasot tulevat kontrastin avulla mielenkiintoisesti esille. Valomainoksista peräisin oleva valo ikään kuin korostaa rakennusten ja ympäristön kolmiulotteisuutta. Valo auttaa siirtämään fokuksen pois sieltä, minne sitä ei haluta, mutta hajavalon ylettyessä eri pintoihin, siirtyy mielenkiinto oleellisesta ympäröivään maailmaan. Hajavallo tuo esiin seinässä olevan mielenkiintoisen tekstuurin, jonka taas päivänvalo tasoittaa. Nurkat ja kolot, joihin hajavallo ei ylety, näyttävät jatkuvina tiloina, jonne pääsy on rajoitettua. Vaikka pimeän kujan läpikulku olisi sallittu, tulee siellä kävellessä jännittynyt olo.

Seinämät näyttäytyvät esteen sijaan loputtomana tilana ja ympäröivät varjot täyttävät ne tiet, joille valo ei osu. Se saa varomaan askeleita ja etenemään normaalia valppaammin, ikään kuin pimeys viestisi sitä, että jos aluetta ei tunne, ei siellä kuulu silloin olla.

Yöelämä Soulissa on värikästä. Jos suuntaa alueille, jotka ovat nuorten aikuisten sekä aikuisten keskuudessa suosittuja ei valon puutteesta ole tietoaakaan. Yöllä kulkiessa lukuisten klubikatujen läpi, tuntuvat ne olevan enemmän elossa kuin päivällä.

Päivänvalo tasoittaa maiseman sekä musiikin puute saa ihmiset keskustelemaan hiljaisemmin. Yö ja päivä ovat kuin kaksi eri maailmaa, joista kummatkin ovat elossa, mutta eri tavalla. Päivällä valo tekee ympäristön näkyväksi paljastaen siitä kaiken.

Päivällä tuntuu kuin olisi mikroskoopin alla. Olen näkyvä ja jokainen liikkeeni, eleeni ja vaatteeni ovat näkyvissä jokaiselle ohikulkijalle. Ihmiset voivat olla päivällä varovaisempia ja tietoisempia omasta itsestään. Samaan aikaan päivänvalo luo ympärilleen tilaa, sillä se ei rajaa alueita toisin kuin ihmisen tiettyyn paikkaan laitettu valonlähde. Pimeän saapuessa ja neonvalojen loisteessa varovaisuus poistuu. Emme enää ole niin näkyvillä, vaikka olisimme äänekkäitä ja vaatteemme olisivat katseita vangitsevia. Ikään kuin keinotekoinen valo olisi osa maskia, joka puetaan pimeän ajaksi päälle. Ihmiset ovat uskaliaita ja päätyvät tekemään asioita, joita ei päivänvalossa uskaltaisi. Tämä muistuttaa minua sanonnasta ”Kun kissa on poissa, niin hiiret hyppivät pöydällä”, tässä tapauksessa luonnonvalon ollessa vahtiva kissa. Koreassa on tälle vastaava sanonta ”호랑이 없는 골에 토끼가 왕 노릇 한다”, joka kääntyy karkeasti ”Siellä missä ei ole tiikereitä, jänis hallitsee kuninkaana” (Jeong 2021).

Jos päivällä Korea on kauttaaltaan vihreä, niin yöllä se muuttuu punaiseksi. Punainen pätee tosin vain paikkoihin, jossa yöelämää on paljon, esimerkiksi ne mainitut klubikatut sekä ravintolat niiden läheisyydessä. Korealaisessa kulttuurissa punaisen värin oli tarkoitus pitää pahat henget loitolla, mutten usko värillä olevan yhteyttä yölliseen viihdevalaisuun. Luulen, että nykyään punainen väri voidaan mieltää rakkauden ja intohimon väriksi, kuten muualla päin maailmaa. Olisi sopivaa yhdistää punainen yöelämään, jossa vallistee se tietynlainen vapaus ja intohimo, joka vain kasvaa alkoholia nauttiessa. Koreassa on rikas juomakulttuuri ollut jo läpi aikojen ja olen huomannut että, monissa ravintoloissa sinun odotetaan tilaavan pullo *soju*a tai jotain alkoholipitoista, etenkin illallisaikaan.

Vaikka nykyään yöelämä on Koreassa parhaimmillaan puolenyön aikoihin, niin näin ei ole kuitenkaan aina ollut. Korean sodan jälkeen 1945–1982 Koreassa vallitsi ulkonaliikkumiskielto keskiyöstä aamuneljään saakka. Tuona aikana kaupungin valot sammutettiin ja ulkona saivat liikkua vain he, jotka eivät työnsä puolesta voineet pysyä sisällä. (Cho 2014)

Jos mennään kauemmas väenpaljoudesta, on Korea yhä vihreä, mutta eri tavalla. Katulamppujen valon kulkiessa vihreiden polykarbonaattilevyjen läpi luo se vihreitä heijastumia ympärille. Tämä vihreä heijastuma ei tosin vaikuta hehkulta vaan enemmän vihreältä varjolta. Voiko tämä johtua siitä, että katulamppu valonlähteenä, ei ole läheskään saman vahvuinen kuin aurinko? Vai onko kyse siitä, ettei vihreä pääse heijastumaan mistään pimeällä niin hyvin kuin valoisalla? Yöt eivät ole kuitenkaan täysin vihreitä.

3.4. Ympäristö ja kokeminen

Koreassa, ainakin Seoulissa on paljon värikästä valotaidetta koristamassa ympäristöä. Värikästä arkkitehtuurivalaisua ollen niin runsaasti, voi valaistus tuntua vain värikkäältä ilman sen suurempaa taka-ajatusta. Lähdin selvittämään värien käytön tarkoituspäästä syvemmin ja löydökset olivat kiehtovia.

Seoul Metropolitan Government (SMG) valitsee vuosittain Soulin virallisen värin, joka heijastaa kaupungin elävyyttä sen asukkaiden arjen tapahtumien perusteella. Värin valitseminen aloitettiin vuonna 2024, jolloin väriksi valittiin *Skycoral*, joka kuvasi Hangang-joen auringonlaskun tuomaa korallista sävyä. Sävy nähdään jaksamista vahvistavana sekä toivoa luovana värinä, joka muistuttaa jokaista palautumaan kiireisen päivän päätteeksi. Vuonna 2025 Soulin väriksi valittiin *Green Aurora*, joka on mielestäni vihreän sävynä yksi niistä, johon olen kiinnittänyt huomiota. SMG kuvailee väriä täyteläiseksi, mutta rauhoittavaksi. Väri on saanut inspiraationsa Soulin kesäoista, jolloin katuvalojen osuessa puiden lehtiin, niistä heijastuva valo synnyttää ympärilleen vihreää hehkua. Tänä vuonna 2026 viralliseksi Soulin väriksi tuli *Morning Yellow*. Sävy *Morning Yellow* on saanut inspiraation auringonnoususta, joka avaa aamun monen Soulin asukkaalle kanssa. Tämän vuoden värin valinnassa analysoitiin vuoden 2025

kulkua kaupunkilaisten elämäntyylin sekä ärsykkeiden kautta. Myös ilmastomuutoksen myötä tulleet säämuutokset otettiin huomioon. Kaupunkilaisten haaveilema stressittömyys sekä stabiilius arjessa, sisäisesti, että ulkoisesti sai SMG:n miettimään aamuaurinkoa. (SMG 2025)

Mitä näillä virallisilla väreillä sitten oikein tehdään? Värejä käytetään erilaisissa oheistavaroissa, sekä arkkitehtuurivalaisussa. Aiemmin mainitsemani Dongdaemun Design Plazan vihreät maasta tulevat valot olisivat voineet olla *Green Auroran* väriset, ainakin vihreä valo oli saman kaltainen, mutta valojen ollessa vihreät myös vuonna 2026, en usko valon värin liittyvän Soulin virallisiin väreihin. Jokainen saa käyttää virallista väriä vapaasti ja siihen on olemassa omat värikoodit fyysisille tuotteille, nettiin sekä valolle, jotka löytyvät Seoul Metropolitan Governmentin nettisivuilta (SMG 2025).

Eräs huomioitava rakennus Soulissa on N Seoul Tower, joka on yksi Soulin tunnetuimmista turistinähtävyyksistä. Namsan-vuorelta, jossa N Seoul Tower sijaitsee, että itse tornista näkee pimeän tullen valojen täyteen Soulin. Vaikka näkymä on kerrassaan säkenöivä, näkee ilmassa valosaasteen määrän, joka piilottaa tähdet taakseen lähes kokonaan. Koko Soul ikään kuin hehkuu, sen hehkun ylettyen korkealle. Vuorella ei ole pimeää vaan siellä on katulamppuja sekä tornin kaupoista vuotavaa valoa, mutta valosta huolimatta sen ympäristö tuntuu selvästi hämärämmältä kuin vuoren alhaalla muun kaupungin hälinän seassa.

Torni toimii myös mielenkiintoisen arkkitehtuurivalaisun keskeisenä paikkana. Tornin valaistus ei ole vain puhtaasti esteettinen vaan se tuo värien avulla tietoa erilaisista tapahtumista ja ilmanlaadusta. Tornin sininen väri viestii puhtaasta ja erinomaisesta ilmanlaadusta. Vihreä väri tarkoittaa hyvää ilmanlaatua. Keltainen on huono ja punainen on erittäin huono (YTN Seoul Tower). Useimmiten tornin värit kertovat ilmanlaadusta, mutta erilaisten tapahtumien aikana tornin väri viittaa käynnissä olevaan tapahtumaan. Erilaisten luontoon liittyvien tapahtumien aikaan torni valaistetaan vihreällä kuvaamaan Namsan-vuoren luontoa ja rakkautta ympäristöä kohtaan. Jokaisena World Blood Donation -päivänä torni valaistetaan punaisella, joka viestii kiitollisuudesta verenluovuttajia kohtaan sekä nostaa esille verenluovutuksen tärkeyttä. N Seoul Tower osallistuu myös vuosittain WWF:n järjestämään Earth Houriin, jossa valot sammutetaan tunnin ajaksi ympäristön puolesta. (N Seoul Tower) Tornin valot eivät ole päällä

vuorokauden ympäri, vaan valaisu aloitetaan illalla hämärän tullen ja valot sammuvat tornin sulkeutuessa (SMG 2012).

Keväällä kun kirsikankukat ovat loistossaan järjestetään tornissa sen kunniaksi valoshow. Valoshow tapahtuu vuonna 2026 välillä 28.03.–19.04. klo. 18:00 eteenpäin tasatunnein aina tornin sulkemiseen asti (N Seoul Tower). Tapahtumia on paljon ja niiden tunnelmiin pääsee hyvin N Seoul Towerilla vieraillessa. Kirsikankukat ovat Koreassa oma iso tapahtumansa, kuten heidän naapurimaassaan Japanissa. Myös niiden kukkimisen aikaan löytää ympäriltään paljon vaaleanpunaista arkkitehtuurivalaisua, kuten aiemmin mainittu N Seoul Tower, myös muut rakennukset hehkuvat vaaleanpunaisena illalla. Jamsilissa sijaitsevan Lotte World Towerin huipulla olevat geometriset valot muuttuvat kukinnan aikaan vaaleanpunaiseksi, kuten myös tornin vieressä sijaitsevan Seokchon-järveä ympäröivän puiston valaistus. Myös Japanissa valaistujen kirsikankukkien yölliselle katselulle on oma nimensä *yozakura* (Lau 2023). Yozakura perinne tulee Japanin Edo-kaudelta 1603–1868, jolloin aatelist pitivät juhlia kuunvalossa (Lau 2023). Koreassa on samantyylinen kulttuuri valaistuista kirsikankukkien yöllisestä katselusta, jonka uskotaan kehittyneen Korean ollessa Japanin vallan alla (사료로 본 한국사). Korealainen uutistoimisto *The Dong-A Ilbo* (동아일보) kirjoitti artikkelin valaistuista kirsikankukista vuonna 1939 Changgyeongwonissa, jossa tapahtumaa kuvailtiin suorastaan huumaavaksi (사료로 본 한국사).

Vuotuinen kirsikankukkafestivaali, joka järjestetään Seokchonin-järvellä pidettiin vuonna huhtikuussa 2026 aikavälillä 03.04.–11.04.2026. Googlen mukaan kirsikankukkien olisi pitänyt olla valaistuna iltaisin koko festivaalin ajan, mutta näin ei kuitenkaan ollut. Kävimme puistossa illalla huhtikuun neljäntenä päivänä, joka oli lauantai. Ihmisiä oli liikkeellä valtava määrä ja kaikki tuntuivat olevan puistossa vain nähdäkseen kirsikankukkia. Pettymykseksemme puistoa valaisi vain katulamput, eikä vaaleanpunaisesta valaistuksesta ollut tietoaakaan. Olin nähnyt kuvia siitä, miten kirsikankukkien vaaleanpunainen valaistus ympäröisi illalla koko järven, joten olin tuolloin hieman yllättynyt, että vastassa oli vain tavallisia katulamppuja. Emme edes nähneet mitään valokalustoa, jolla kirsikankukat olisi voinut valaista, joten hämmennys

oli suuri. Tapahtuma oli kuitenkin vuotuinen ja iso, niin miksi puisto näytti nyt tältä? Saimme myöhemmin kuulla kirsikankukkien valaistuksen olevan päällä vain arki-iltoina. Menimme katsomaan kukkia uudestaan kahdeksas huhtikuuta, jolloin jo kaukaa pystyi näkemään puiston olevan valaistu. Seokchon-järveä ympäröi nyt valomainen rengas, jota olimme odottaneet, mutta yllätykseksemme vain pieni osa oli valaistu vaaleanpunaisella valolla. Puistossa oli vaaleanpunaisella valolla tehty pieni pätkä, jossa ihmiset saattoivat ottaa kuvia ja kuvata videoita, mutta loput puistosta oli valaistu neutraalin valkoisella ja muutamalla sinertävällä ja liilaan taittuvalla valolla. Tämän takia tapahtuma jäi ehkä hieman lässähtäneeksi minulle itselleni, sillä olin varautunut kokonaan vaaleanpunaiseen puistoon. Ympärillä oleva arkkitehtuurivalaisu Koreassa vaikuttaa yleensä hyvin siistiltä ja yksityiskohtiin ja kokonaisuuteen on kiinnitetty huomiota. Mutta Seokchonin kirsikankukkavalaisun nähneenä olin hieman pettynyt, sillä valaistuksen kokonaisuus vaikutti sotkuiselta, eikä huolitellulta. Voi olla, että pettymykseni johtui korkeista odotuksistani, ja kun ne eivät täytyneet tutui valaistus entistä epäloogisemmalla. En koe, että minua häiritsi nimenomaan vaaleanpunaisen puute suurimmasta osasta puistoa, vaan pikemminkin miten puiston valaisu ei näyttänyt minulle yhtenäisenä tai intentionaaliselta. Olisi voinut olla hienon näköistä, jos puiston vaaleanpunainen väri olisi liukunut valkoiseen, joka olisi taas liukunut siniseen ja niin edelleen. Mutta nyt kyseessä oli vaaleanpunainen osa, johon oli selkeästi panostettu eniten, sillä valo oli siinä osassa hyvin yhtenäinen ja saumaton. Myös vaaleanpunaisia lyhtyjä oli ripusteltu koristamaan tuota aluetta puistosta. Muu puisto oli tosiaan suurimmaksi osaksi valkoisella valaistu, mutta jotkut hajanaiset valot olivat syäänin sinisiä tai violetteja. Minun oli hankala tulkita hajanaisia valopilkkuja, eivätkä ne mielestäni olleet paras ratkaisu puiston kirsikankukkien valaisemiseen.

Jos en olisi tutkinut aihetta etukäteen ja nähnyt aikaisempien vuosien kuvia festivaalista, olisinko pitänyt näkemästäni? Kyseessä voi olla myös se, miten olen oppinut valosuunnittelun opintojeni aikana miettimään valoa suhteessa sisältöön. Tällä tarkoitan sitä, että etsin aina jonkinlaista tarkoitusta valosuunnittelun takaa, mikä on yksi valosuunnittelun osa-alue, johon kiinnitin huomiota vahvasti myös vaihto-opiskeluni aikana Koreassa.

4. Valo esittävässä taiteissa

Kokemukseni valosuunnittelijana toimimiseen nykyajan Koreassa perustuu pelkästään opintoihini sekä yhteen pieneen produktion vaihtoyliopistossani. Sain myös haastatella K-Artsin valosuunnittelun professoria, jonka kautta sain lisää tietoa valosuunnittelun tärkeydestä esittävässä taiteissa. Minkälaisia tekemisen eroja valosuunnittelijana toimimisessa on Koreassa verrattuna Suomeen, johon olen tottunut? Miten valo näkyy esittävien taiteiden historiassa Koreassa?

4.1. Soihdunkantajasta valosuunnittelijaksi

Ennen esityksien siirtymistä sisätiloihin näyttämölle, perinteisiä esityksiä tanssista teatteriinkin pidettiin ulkona. *Talchum*, jonka avulla nykyään voidaan yleisesti puhua naamiotanssiesityksistä, oli lähtökohtaisesti enemmän kuin tarinankerrontaa, ne olivat rituaaleja, joiden avulla pidettiin pahat henget loitolla (Miettinen 2018).

Naamiotanssiesityksiä pidettiin enimmäkseen ulkona eri puolilla Koreaa. Esityksen ajankohta määrittyi kuukalenterin mukaan ja esityksistä useat aloitettiin hämärän tullen (Yi 1974, 138). Esimerkiksi *Pongsan*-naamiotanssiesitykset, joita pidettiin Hwanghaen provinssissa, nykyisessä Pohjois-Koreassa, aloitettiin pimeän tullen ja niitä jatkettiin läpi yön soihtujen valossa (Yi 1974, 151–156). Naamiotanssiesitykset myönnetään nykypäivänä enemmän omaksi taiteenmuodokseen kuin shamanistiseen seremoniaan. On turvallista olettaa, että valoon kiinnitettiin huomiota näissä historiallisissa naamiotanssiesityksissä, niiden tapahtuessa pimeässä.

Kuten aiemmin mainittu tuli, myös kuunvalolla oli esityksissä oma paikkansa. Esimerkiksi Bukcheongin leijonanaamiotanssiesitykset aloitettiin aina kuukalenterin ensimmäisen kuun neljäntenätoista päivänä täydenkuun aikaan ja esitystä jatkettiin koko yön auringonnousuun saakka (Yi 1974, 162–163). Näitä esityksiä valaisivat kuunvalo sekä tuli. Siitä on vaihtelevaa tietoa, että olivatko soihdut liikkeessä esityksien ajan vai pidettiinkö niitä paikallaan. Ymmärtääkseni tanssijat eivät olleet niitä, jotka soihtuja pitelivät, vaan oletettavasti niille oli omat kantajat. Naamiotanssiesityksissä soihtujen tuonti näyttämölle lasketaan oletettavasti osaksi esitystä, tai se ainakin

mainitaan esityksen kulussa, mutta se pidettiinkö soihtuja kädessä vai kiinnitettiinkö ne johonkin, on kysymys, johon en ole toistaiseksi löytänyt vastausta.

Soihduista tuleva valo synnyttää varjoja ympärilleen ja se, miten varjot liikkuvat ja näyttäytyvät esityksessä riippuu täysin soihdun paikasta sekä mahdollisesta liikkeestä. Jos soihtuja olisi liikuteltu tanssin mukana, olisi tämä luonut varjoja, jotka olisivat näyttäneet liikkuvan tilassa. Koska esitysten idea on karkottaa pahat henget pois, toisi varjojen liike esityksiin uudenlaisia tasoja, jotka voisivat toimia symbolina pahoille hengille, jotka lopulta nouseva auringonvalo ajaa pois. Korealaisessa kansantaiteessa on erilaisia symboleja, jotka on tarkoitettu karkottamaan pahoja henkiä. Kukko korealaisessa kansantaiteessa on yksi pajojen henkien karkottajista. Kukko viestii uudesta päivästä ja näin ollen myös aamusta ja sen tuomasta valosta. Pahat henget pakenevat aamunkoitteessa, sillä ne eivät pidä päivänvalosta (Zo 1974. 362). Varjojen symbolinen merkitys on vain omaa tulkintaani, jonka olen tehnyt lukemalla ja yhdistelemällä eri lähteitä korealaisista kansantaiteista. Tätä tulkintaa edesauttaa oma taustani ja mielikuvani varjoista, sekä kulttuuri, jossa olen kasvanut., joten voi olla, että korealaiset tulkitsisivat varjot täysin eri tavalla. Voisiko siis olla, ettei varjoja ole nähty lainkaan pahana vaan päin vastoin, olisiko ne nähty pahoja henkiä karkottavana asiana?

Korealaisessa nukketatterissa pimeään aikaan valaisuna toimivat jälleen kerran soihdut. Mutta nukketatterissa soihtuja oli vain kaksi, jotka sijoituivat näyttämön kummallekin puolelle ja joita pitivät kädessään kaksi henkilöä (Choe 1974, 184). Koreassa varjoteatteria esittävät talvisin lapset omissa olohuoneissaan käyttäen lamppua ja muodostaen erilaisia kuvioita käsillään sen valon edessä (Choe 1974, 169). Varjoteatteri nähdään siis ennen kaikkea leikkinä, eikä sitä ole yhtä paljon tarjolla kuin joissain muissa Aasian maissa. Löysin kuitenkin tietoa yhdestä korealaisesta varjoteatterin muodosta, jota kutsutaan nimellä *Manseokjung Nori* (만석중놀이).

Manseokjung Noria kutsutaan usein nimellä ”Korean ainoa varjoteatteriesitys”, sillä esityksestä olevien tietojen mukaan, 1930-luvulta, näytelmän esittäminen ei ole välttämättä aina tapahtunut varjoteatterin muodossa. Esityksessä ei ole lainkaan hahmojen välistä dialogia, vaan esityksen tarinaa kerrotaan perinteisen laulun sekä soitinten avulla. Tarinankerronta tapahtuu muuten kankaan takana varjonukkejen

kanssa, mutta esityksen lopussa tanssija tulee näyttämölle tekemään rituaalitanssin taustakankaan sekä varjonukkejen edessä. (Kim)

Professoreiden sekä opiskelijoiden kanssa keskustellessa eräs teema tuntui toistuvan. Luonto ja sen vaikutteet nousivat esiin usein. Muun muassa K-Artsin valosuunnittelun professori Ko Hee-sun kertoi preferoivansa valosuunnittelussaan luonnollisempaa valoa hyvin värikkään valon sijaan (Ko 09.03.2026).

Ennen, valosuunnittelua ei nähty varteenotettavana taiteenalana Koreassa, mutta siihen tuli muutos 2000-luvun alussa. Valosuunnittelu alettiin nähdä tärkeänä ja sisältöä tuovana alanaan esittävässä taiteissa ja nykyään myös teatterikriitikot sekä yleisö kiinnittävät huomiota valoon. Korealaisissa teatterituotannoissa yksi toistuva visuaalinen elementti on valon värisaturaatio. Korealainen yleisö pitää värikkästä valosta ja sitä osataan odottaa teatteriin mentäessä. Kuitenkaan kaikki esitykset eivät ole väriä täynnä ja loppujen lopuksi päätös värin käytöstä valosuunnittelussa on makuasia, josta valosuunnittelija ja ohjaaja yhdessä esityskohtaisesti päättävät. Se mistä vahva kiintymys runsaaseen värin käyttöön tulee ei ole yksiselitteistä vastausta. Siihen voi vaikuttaa suunnittelijan kasvaminen korealaisessa ympäristössä, joka jo itsessään on todella värikäs verrattuna esimerkiksi Suomeen.

Muita vaikutteita valosuunnitteluun korealaiset ovat saaneet Yhdysvalloista, jonka voi nähdä erilaisissa valaistusmetodien käytössä. Esimerkiksi produktiossa, jossa ensimmäisenä lukukautena olin assisteraamassa, huomasin valon sävyn, suunnan ja sijoittelun muistuttavan minua McCandless-valaistusmetodista. Se, oliko kyseessä kyseinen metodi, jäi epäselväksi. McCandless-metodi on Amerikkalaisen Stanley McCandlessin kehittämä metodi hyvään teatterivalaistukseen (Theatre Tech Club). Suuri osa korealaisista päätyy opiskelemaan jossain vaiheessa ulkomailla ja kohteena on yleensä Yhdysvallat, joka voi johtua maiden välisistä kiinteistä suhteista. Myös K-Artsin valosuunnittelun professori Ko Hee-sun on opiskellut valosuunnittelua Yhdysvalloissa.

4.2. Opiskelusta esittävien taiteiden kentällä Koreassa

Se mille vuodelle minut koulussa sijoitettiin, ei ollut kuulemma väliä. Sain ottaa koulutusohjelman kursseja ristiin ja rastiin mistä vain toivoin, mutta se vaati erillistä sumplimista vastuopettajaltani Ko Hee-sunilta, joka toimi myös teatterikoulun dekaanina. Osallistuin vaihdon aikana yhteensä kuudelle eri kurssille, joista kolme olivat jokaiselle vaihto-opiskelijalle pakollisia ja loput kolme olivat minulle vapaasti valittavia oman koulutusohjelman kursseja. Ensimmäisenä lukukautena valitsin kolme näyttämösuunnittelun kurssia, mutta yksi niistä jouduttiin perumaan liian pienen kurssille osallistujamäärän vuoksi. Pääsin kuitenkin mukaan perutulle kurssille toisena lukukautena osallistujamäärän ollessa suurempi. Minulla oli aikomus ottaa osaa perinteisen maalauksen kurssille ymmärtääkseni paremmin korealaisen taiteen historiaa käytännöllisen työskentelyn kautta, mutta minut poistettiin kurssilta virheellisen ilmoittautumisen vuoksi. Yritin osallistua perinnemaalauksen kurssille uudestaan toisena lukukautena, mutta kurssin suosion ollessa suuri, ei vapaita kurssipaikkoja enää ollut. Kuusi kurssia, joille lopulta osallistuin vaihtovuoden aikana, olivat Korean taidehistoria, Korean nykyaide ja sen historia, Korean kielen alkeet, assisteeraus produktiossa, lavastemaalauksen sekä valosuunnittelun kurssi.

Vaihto-opiskelijoille pakolliset kurssit olivat englanninkielisiä, mutta kaikki muut kurssit olivat koreaksi. Aluksi osallistuminen koreankielisille kursseille oli jännittävää, mutta kursseilla olevat ihmiset olivat hyvin ymmärtäviä kielimuurin suhteen, joten pääsin opetukseen hyvin mukaan.

4.2.1. Fuddy Meers ja nuori Rembrandt

Valosuunnittelun kurssi oli ensimmäinen koreankielinen ja oman koulutusohjelmani kurssi, jolle osallistuin. Ensimmäinen kurssipäivä meni aikataulua purkaessa ja saimme myös ensimmäisen tehtävämme. Meidän piti lukea *Fuddy Meers* -näytelmäteksti ja tehdä siitä jonkinlainen analyysi. Tunnin jälkeen menin kirjastoon vain huomatakseni, ettei näytelmää saanut viedä ulos kirjastosta, joten jäin kirjastoon lukemaan sitä. Tein näytelmästä lakanapurun, eli kirjasin ylös jokaisen eri kohtauksen ja niihin liittyvät asiat

henkilöhahmoista valoon saakka. Päätin tehdä vain niin sanotun faktuaalisen lakanan, eli en lisännyt muistiinpanoihin mitään tulkinnanvaraista.

Seuraavana kurssikertana meidän tuli esitellä analyysimme näytelmätekstistä ja huomasin ymmärtäneeni jotain pahasti väärin. Katselin ympärilleni ja huomasin opiskelijatovereideni tehneen muistiinpanoja ranskalaisin viivoin meille annettuun kurssi- ja aikatauluun. Kun tuli vuoroni esitellä oma analyysini näytelmätekstistä käänsin heille tietokoneeni, jota koristi täydehkö Excel-taulukko. Ihmiset ympärilläni olivat hetken hiljaa ja tunsin poskeni kuumottavan. Hetken ajan päästä professorini sanoi jotain koreaksi ja naurahti lisäten sanan “professional” lauseensa jatkoksi.

Samalla kurssilla saimme paljon niin kutsuttuja kotitehtäviä, jotka toteutettiin itsenäisenä-, pari- tai ryhmätyöskentelynä vapaa-ajalla, yleensä viikonloppuisin. Ensimmäinen tehtävä, joka meidän tuli tehdä oli uudelleen luoda joku Rembrandtin maalauksista valon avulla. Tehtävä tehtiin itsenäisesti, mutta ollessani vaihto-opiskelija ja näin ollen vieras talon tekniikan kanssa, sain ohjelmointiin sekä tekniikkaan apua kanssaopiskelijoiltani. Valitsin referenssiksi maalauksen *A Young Rembrandt* vuodelta 1628. Keskityin maalauksen ensivaikutelmaan, joka näyttäytyi minulle korkeana kontrastina, luonnonvalona sekä kylmänä taustana. Vaikka maalauksen tyyli on realismi ja sen värimaailma on hyvin neutraali, niin kiinnitin huomiota poskien punoitukseen, joka näyttäytyi oranssina, sekä taustaan, jossa oli vähän siniseen taittuvaa harmaata. Halusin käyttää kylmää ja lämmintä valoa välttääkseni liiallista värinkäyttöä. En halunnut käyttää paljon heittämiä vaan halusin pärjätä hyvin yksinkertaisella kalustolla. Ideani oli rajata Rembrandtia esittävän mallini taustalle neliö, joka korostaisi sitä, että kyseessä on taulu. Mietin tilan olevan muuten pimeä tekemääni “taulua/maalausta” lukuun ottamatta. Sijoitin yleisön ja teoksen tilan vastakkaisille puolille, jotta illuusio yksittäisestä maalauksesta isossa, muuten tyhjässä tilassa säilyisi.

Seuraavana kurssipäivänä puolet meistä esittelivät teoksemme. Kun aloimme käymään läpi tekeleitämme, huomasin jälleen kerran ymmärtäneeni tehtävänannon väärin. Olin ainoa, joka oli rakentanut staattisen teoksen. Jokainen kanssaopiskelijani oli tehnyt ikään kuin pienen esityksen valitsemansa maalauksen pohjalta. Heillä valotilanteita oli monia ja minulla vain yksi. Jokaisella oli esitystä ennen aikaa noin 20 minuuttia lavastuksen kasaamiselle, heittimien uudelleen suuntaamiselle sekä valotilanteiden läpikäymiselle, mutta jos tarve vaati, sai aikaa enemmän. Teoksen esittelyyn oli varattu

aikaa noin viisi minuuttia, jonka jälkeen kävimme läpi kommentteja sekä kritiikkiä. Tämän jälkeen teosta muokattiin opettajan ohjeistuksen mukaan, jonka tarkoitus oli tehdä siitä valmiimman näköinen ja huoliteltu. Muokkauksen jälkeen esitys katsottiin uudelleen läpi ja sitä kommentoitiin uudelleen. Viimeisten kommenttien jälkeen tuli seuraavan opiskelijan vuoro kasata oma esityksensä kokoon. Tällaista tekemistä oli hyvin kiinnostavaa seurata sivusta sekä olla siinä osittain osallisena. Esityksien katselu sai opiskelijat ideoimaan keskenään sekä näkemään miten jokainen lähestyy valosuunnittelua, joka on auttavaista omaa uraa vasta rakentaessa.

Olin viimeinen esittelyvuorossa ja katsoimme minua tekniikan kanssa auttaneen kurssilaisen kanssa läpi valotilanteet ja tarkistimme suuntaukset. Vitsailin siitä, että pääsisimme ainakin ajoissa kotiin teokseni kestäessä vain muutamia sekunteja. Hänen ollessa myös mallini, hän ehdotti minulle sitä, että jos hän ikään kuin kävelisi maalaukseen sisään sen sijaan, että istuisi jo paikallaan ennen valojen syttymistä, voisın saada teokseen lisää aikaa ja liikettä. Pidın ideasta kovasti ja harjoittelimme hänen kävelynsä muutaman kerran läpi ennen teoksen muille näyttämistä. Verrattuna muihin opiskelijoihin, jotka olivat käyttäneen paljon aikaa lavastukseen sekä useita heittämiä teoksissaan, teoksissa, jotka voitiin tosiaan myöntää jo pieniksi esityksiksi, huomasin oloni olevan jälleen hieman kiusaantunut. Olin käyttänyt vain kolmea heitintä ja myönsin teokseni edelleen still-kuvaksi, vaikka lisäsimme siihen pienen liikkeen. Esittely meni hyvin, vaikka koin pieniä vaikeuksia valopöydän kanssa. Valot toimivat hyvin keskenään ja pidin omasta työnjäljestäni vaikkakin koin still-kuvan ja olemattoman lavastuksen olevan riman alitus verrattuna muihin esityksiin. Kutsun työtäni mieluummin esitelmäksi tai teokseksi esityksen sijaan, sillä en itse pystynyt lukemaan sitä esityksenä vaan enemmän jopa installaationa. Esittelyn jälkeen tuli aika kritiikille ja menin istumaan kurssilaistenı sekä opettajani eteen. Jokainen kommentoi vuorotelleen jotain, yhden opiskelijan kääntäessä koreasta englanniksi. Usea kommentti koski valolla rajattua neliötä ja miten rajaus oli siisti. Sain kysymyksiä rajatusta väripaletista ja sijoittelusta. Myös kurssikaverini, joka oli auttanut minua tekniikassa ja toiminut mallin asemassa, kommentoi työskentelyäni. Hän kertoi oppineensa paljon uutta tavastani työskennellä ja kommentoi muun muassa sitä, miten olin saanut yhtenäisen kuvan tehtyä vain vähällä määrällä heittämiä (Päiväkirja 24.09.2025). Opettajamme kommentoi myös valolla tehtyä neliötä. Hän myös kysyi miksi olin käyttänyt niin vähän heittämiä, sekä mikä jokaisen heittimen funktio oli. Myös

kysymykset valon värien valinnoista nousivat esille. Keskustelun jälkeen muokkasimme teostani ja katsoimme sen läpi uudestaan. Valotilanteita oli yhden sijaan muutama ja teos oli nyt valojen puolesta enemmän eläväinen.

On vaikea kuvailla mitä mieltä olen teosten muokkaamisesta, ei vain oman teokseni kohdalla, vaan myös muiden. Näen tässä opetuksen tavassa paljon hyvää, mutta koen sen voivan olla haitallista taiteelliselle ajattelulle tulevaisuudessa. Tämä sen takia miten opiskelija voi alkaa miettimään niin sanottua oikein ja väärin tekemistä, mitä valosuunnittelun taiteelliseen ajatteluun tulee. Oppikirjan mukaan valollisen sisällön rakentaminen on hyvä tapa opettaa valosuunnittelun peruskiintopisteitä, mutta se voi samaan aikaan luoda rajat, joiden sisällä pysyä. Ristiriitainen reaktio minussa johtuu todennäköisesti siitä, miten Teatterikorkeakoulussa harvemmin lähdetään korjaamaan teosideoita. Opiskelijalta voidaan kysyä kysymyksiä, jotka voivat olla avuksi omalle taiteelliselle ajattelulle, mutta en ole kertaakaan opintojeni aikana saanut opettajalta kommenttia siitä, miten minun tulisi muuttaa suunnittelun elementti johonkin toiseen, joka tekstikirjan mukaan toimisi paremmin. On kuitenkin hyvä ottaa huomioon, että kyseessä on kandiopiskelijoiden kurssi, joka on jatkumoa valosuunnittelun perusteet, valo ja väri, kurssille, sekä se toimii pohjana valosuunnittelun 3 kurssille. Voi siis olla, että opiskelijoille halutaan avata ensin kaikki erilaiset tekemisen mahdollisuudet auki, ennen kuin he voivat oppimansa perusteella viedä taiteellista ajatteluaan pidemmälle.

4.2.2. Baarijakkara ja äänisuunnittelu

Eräs toinen tehtävä oli tehdä valosuunnittelu, jonka inspiraationa toimisi tuoli. Tämä tehtävä toteutettiin parityöskenetelyinä. Parini oli miettinyt erilaisia tuoleihin liittyviä esitysideoita, joista päädyimme tekemään lyhyen esityksen, jossa esityksen tapahtumat sijoituivat pääosin klubin ulkopuolelle tupakkapaikalle, jossa oli rivistö muovituoleja. Ehdotin parilleni ideaa, jossa rakennamme valolla klubin ulkopuolisen tilan, joka muuttuu näyttelijämme aistien fiksaation mukaan. Kun näyttelijämme kiinnittää huomiota neonkylyttiin, valtaisi neonkylytin väri koko huoneen siksi aikaa, kunnes näyttelijän huomio kiinnittyy johonkin muuhun ympäristössä. Parini piti ideasta ja aloimme ohjelmoimaan. Teimme töitä muutaman tunnin, kunnes tuli aika lähteä

kotiin. Parini pyysi minua etsimään ääniä esitykseen, joten päädyin tekemään Logic Prolla äänisuunnittelun meille.

Seuraavalla kurssikerralla, kun tuli meidän aikamme esitellä tuotoksemme, tapasimme parini kanssa muutaman tunnin aikaisemmin. Lavastimme valostudion ja samalla hän kertoi minulle, että oli tullut koululle ohjelmoimaan valoja lisää, sillä oli saanut teokseen uuden hyvän idean. Olin hieman yllättynyt ja kysyin häneltä, mitä kaikkea hän oli muuttanut. Hän avasi uutta suunnitelmaa, joka oli alkuperäisestä poikkeava. Katsoimme uuden valosuunnittelun läpi, joka oli hieman erilainen kuin mitä se oli yhdessä ohjelmoidessamme. Minua ei sinänsä haitannut, että parini oli halunnut muuttaa suunnitelmaa, mutta minua harmitti kommunikoinnin puute ja sen tuoma yllätyksellisyys työskentelyyn. Myös se, ettei tekemäni äänisuunnittelu enää käynyt järkeen esityksen kanssa oli hieman turhauttavaa. Muistutin kuitenkin itseäni siitä, että olin täällä vain vierailulla, eivätkä parini tarkoitusperät olleet pahantahtoiset. Parini oli vain innoissaan tehtävästä ja halusi toteuttaa kaiken mahdollisimman hyvin, mitä vain siinä ajassa pystyi.

Esityksen aika tuli, ja sen kesto oli noin kymmenen minuuttia. Kaikki kurssilaiset olivat innoissaan katsomassa ja fiilistelemässä esitystä sekä myös opettajamme odotti mielenkiinnolla mitä olimme saaneet aikaiseksi. Parini halusi yllätykseksi ajaa esityksen valot sekä äänet itse. Hän pyysi minua ottamaan kuvia, sekä videota. Esityksen ajo meni ihan hyvin siihen nähden, ettemme olleet harjoitellut sitä läpi näyttelijän kanssa kuin muutaman kerran pikakelauksella.

Kiinnitin esityksen aikana huomiota hierarkiaan siitä kuka ja mikä sai impulssin keneltä. Esimerkiksi äänen ollessa vain yksi yhtenäinen tiedosto, eikä niinkään ohjattavissa oleva asia, olin yllättynyt, ettei näyttelijä tai valo reagoineet siihen ja menneet sen mukana. Ääninauhaa kelattiin taakse päin niin kauan, kunnes näyttelijä oli valmis siirtymään suorituksessaan eteen päin, jota taas valo seurasi. Kai tämäkin tekotapa riippuu prosessista ja yksilöllisistä tottumuksista.

Esityksen jälkeen oli aika kommenteille ja istuimme parini kanssa lavastuksemme tuoleilla kurssilaisten sekä opettajamme edessä. Parini kertoi valosuunnittelusta kaikille ja opettajamme kommentoi suunnittelua. Opettajan jälkeen jokainen kurssilainen kommentoi vuorotellen näkemäänsä. Keskustelu käytiin koreaksi, eikä puhelimeni

kääntäjä pystynyt poimimaan kaikkea. Näiden kommenttien jälkeen opettajamme kysyi äänestä. Kuka oli tehnyt äänisuunnittelun? Parini kertoi minun tehneen sen. Hän kertoi myös minun käyttäneen jotain ääniohjelmasta sen tekemiseen. Minulta kysyttiin käyttämästäni ohjelmasta, sekä pyydettiin avaamaan äänisuunnittelua vähän enemmän. Avasin äänen draaman kaarta suhteessa valoon ja puhuin siitä, miten kotiyliopistossani valosuunnittelijat aloittavat opiskelut heti äänisuunnittelijoiden kanssa, jotta ymmärtäisimme toistemme työtä tulevaisuudessa paremmin. Opettajani hymyili, näytti minulle peukkua ja sanoi “good”.

Tunnin jälkeen muutamat kurssilaiset tulivat kommentoimaan äänisuunnittelua. Heidän mielestänsä oli hienoa, että valosuunnittelijoille opetettiin jotain äänestä. K-Artsin draamakoulussa ei ole erikseen äänisuunnittelijoiden linjaa.

4.2.3. Valoassistentti vai pelkkä haahuilija?

Assisteerasin ensimmäisen lukukauden aikana produktiossa, joka oli saanut inspiraationsa Shakespearen *Kesäyön unelmasta*. Kiinnitin huomiota, että Shakespearen näytelmät ovat Koreassa hyvin suosittuja. Vaikka tuotannot eivät olisi perinteistä teatteria niin Shakespeare on Koreassa, ainakin K-Artsin opetusteatterissa vahvasti läsnä. Yliopistossa oli mahdollista toteuttaa suunnittelu draamakoulun kellarissa sijaitseviin studiotiloihin, tai suureen esityssaliin, joka oli erillisessä rakennuksessa, mutta silti draamakoulun yhteydessä.

Studiotilat olivat pieniä blackboxeja ja kuvailisin niitä teatterikorkeakoulun valostudion ja muiden pienien blackbox esitystilojen risteytykseksi. Tilassa oli gridi, johon kiinnittää heittämiä sekä sillat. Valostudiossa yksi silloista oli kiinteä ja se sijaisti ylhäällä seinän vieressä, jonne kiivettiin tikkaita pitkin. Toinen silloista oli liikuteltava ja sinne pääsi kiinteän sillan kautta. Pääsin käymään kaksi kertaa yhdessä kellarin studiotilassa valostudion lisäksi, joten en muista oliko siellä samanlainen ripustus systeemi kuin valostudiossa, mutta valostudioon verrattuna kellarin studiotila oli hieman isompi. Kellarin studioiden silloille pääsi pieniä kierreportaita pitkin ja verrattuna valostudioon studiontilan sillat olivat hieman leveämmät. Valopöytä ja

äänipöytä sijaitsivat kimmatkin yhdellä studion silloista, joten esityksen ajo tapahtui silloilta käsin. Jokaisen studion ulkopuolella oli näyttö, josta näki reaaliajassa mitä studiossa tapahtuu. Tämä käytäntö oli kätevä, sillä se esti ulkopuolisten tilaan eksymisen esimerkiksi harjoitusten aikana.

Jos teki valosuunnittelun isoon esityssaliin, niin sai avukseen assistentin, yleensä toisen opiskelijan alemmalta vuodelta. Iso esityssali oli valtava. En tiedä miten korkea se oli, mutta jos halusi päästä ylös silloille pystyi ottamaan portaiden sijasta hissini, joka sijaitsi näyttämön perällä. Hissi oli pieni ja sinne mahtui juuri kaksi ihmistä. Kun kävimme kalvottamassa toisen assistentin kanssa siltojen heittämiä otimme ylös hissini ja suuntasimme sillalle heitinten luokse. Matkamme heittimien luokse tuntui enemmän *Selviytyjät* –reality-ohjelmalta tai pimeytensä puolesta kauhuelokuvalta. Ylimpään kerrokseen ei tullut valoja ja siellä oli pimeää, lukuun ottamatta taimita siltaa, joka sijaitsi ehkä hieman yleisön takana, jossa oli valo. Puikkelehdimme erilaisten tankojen välistä ja ryömimme joidenkin rakenteiden ali. Olin kompastua kynnyksiin ja yllätysportaisiin useampaan otteeseen ja valoassistentti parini katsoi minua huolella ja yritti näyttää puhelimestaan valoa suuntaani. Kokemukseni ison esityssalin silloilta oli varsin mielenkiintoinen ja oli vaikea käsittää, miten esityssali oli moderni ja siisti, mutta samaan aikaan sen yläkerta oli ehkä hieman päivittyneen oloinen sokkelo, verrattuna esimerkiksi Helsingin Musiikkitalon Sonore-saliin, jossa sillat ovat hyvin siistit. K-Artsin isoa esityssalia on kuitenkin vaikea verrata yhtään mihinkään muuhun tilaan, sillä en ole aiemmin nähnyt vastaavaa, ja sen silloilla käynti oli ehdottomasti yksi vaihtoni parhaista kokemuksista. Se oli myös yksi suuri silmiäni avaava kokemus valosuunnittelijana opiskeluun sekä työskentelyyn, suuremmassa mittakaavassa Koreassa. Siltojen lisäksi suuren esityssalin seinustalla oli paikat etusivuvaloille. Sivuvaihtoihin käsiksi pääsi esityssalin ulkopuolelta käytävältä, joka vei huoneeseen, jossa sivuvalot olivat telineeseen ripustettuna. Huoneessa ei ollut minkäänlaista kaidetta, joten ulkonevien sivuvaihtojen kalvotus, oli hieman kuumottavaa. Näyttämön yläpuolella oli moottoreilla toimivat trussit, joten heitinten ripustaminen niihin sujui turvallisesti lattiantasossa. Trusseja ohjasi siihen hommaan koulutettu henkilö, jolla oli oma paikkansa näyttämön sivussa. Iso esitystila toimi kuin ammattiteatteri, jossa jokaisella oli oma tehtävänsä eikä siellä lähdetty omin luvun kokeilemaan yhtään mitään osaamisalueen ulkopuolelta.

Jos suunnittelijoita tai ohjaajaa ei löytynyt ison esityssalin produktion kutsuttiin heidät koulun ulkopuolelta. Koulun ulkopuoliset suunnittelijat ja/tai ohjaaja olivat yleensä koulun alumneja. Assisteeraamani produktion ensimmäinen valosuunnittelija oli koulun suunnittelijaopiskelija, mutta hän joutui vetäytymään pois produktiosta nopeasti henkilökohtaisten syiden takia. Korvaava valosuunnittelija oli koulun alumni, joka oli työskennellyt valosuunnittelijana tassin ja teatterin parissa jo useampia vuosia valmistumisen jälkeen. Tapasin hänet vain muutama viikko ennen ensi-iltaa, sillä hän oli kiinni muissa produktioneissa eikä hänelle oikein jäänyt aikaa osallistua harjoitteluihin, jotka tapahtuivat ennen esityssaliin pääsyä. Tämän takia hänellä oli assistentti, joka osallistuisi harjoituksiin, tekisi valokaluston tilauksia tarvittaessa, sekä viimeistelisi valokartan hänen puolestaan. Meitä oli poikkeuksellisesti kaksi valoassistenttia, jonka luulen johtuvan siitä, että olin lähinnä vain tutustumassa siihen, miten teatterituotanto suuressa esityssalissa oikein toimii. Olimme toisen valoassistentin kanssa samalla valosuunnittelun kurssilla, joten olimme entuudestaan tuttuja. Osa työskentelystä esityksen parissa meni päällekkäin valosuunnittelun kurssin kanssa. Kun minun haluttiin priorisoivan valosuunnittelun kurssia, toisen assistentti oletettiin priorisoivan produktiota ja hän joutuikin olemaan muutaman kerran pois kurssilta. Kursseilta sai olla pois korkeintaan neljä kertaa, muuten opintosuoritus hylättäisiin. Tällaisissa tapauksissa, joissa opinnot menevät keskenään päällekkäin, tuli opiskelijan kommunikoida tästä kurssin vastaaville professoreille ja toimittaa heille poissaolosta lupalappu, jonka tuli sisältää syy opiskelijan poissaoloon, päivämäärät, kellonajat, kurssin tarkat tiedot, jolta oltiin poissa, nimi, syntymäaika, opiskelijanumero sekä oman vastuuopettajan allekirjoitus tai koulun virallinen leima. Minun tarvitsi toimittaa produktion aikana vain yksi poissaololappu korean kielen opettajalleni. Silloin oli valojen ripustus, kalvottaminen sekä muuta pientä. Siihen jopa minä sain kevyellä kädellä osallistua. Sain omaksi vastuualueekseni merkitä valokarttaan oikeat sähköjen ulostulot. Merkitsin ne tulostettuun karttaan kynällä helpottaakseni valosuunnittelijan ohjelmointia. Etsimme toisen valoassistentin kanssa oikean pituisen DMXää ympäri koulun, joka tuntui hauskalta sekä universaalilta ongelmalta, miten DMX on aina lopussa.

Vaikken kokenut olevani niin sanotusti mikään oikea valoassistentti koin silti oppivani Koreassa teatterituotannossa työskentelystä paljon. Rehellisesti sanottuna työskentely

oli sen verran erilaista ja se vaati edes jonkin sortin talon tuntemusta, niin minusta ainoana assistenttina olisi todennäköisesti ollut enemmän haittaa kuin hyötyä.

Työskentely isossa esityssalissa tuntui hyvin ammattimaiselta ja minusta tuntuu, että se antaa K-Artsin opiskelijoille realistisen kuvan suurella näyttämöllä työskentelemisestä. Esityssalissa oli käytössä GrandMA3 full-size-konsoli sekä suuri äänipöytä.

4.3. Tekemisen ero

Opetuksen ja opiskelun tapa Koreassa oli hyvin erilainen siihen mihin olin Teatterikorkeakoulussa tottunut. Kurssilla nousi esiin selkeitä oikein ja väärin tekemisen tapoja. Vaikka lopputulos olisi sama, jos matka sinne poikkesi opetetusta, yritettiin sitä korjata. Tämän pystyi näkemään myös ihmisten valopöydän käyttämisen tavasta. Suuren osan ajasta valopöydän eri näkymät olivat jokaisella lähes identtiset. Teatterikorkeakoulussa taas jokainen opettelee valopöydän käyttämistä omalla tavallaan, jonka tuloksena on oman näköinen näkymä ja työskentelytila. Näen kummassakin tekemisen tavassa paljon hyvää. Samankaltaisten näkymien parissa työskentely voi selkeyttää työskentelyä toista suunnittelijaa tuuratessa, eikä eteen tule yllätyksiä. Oman luovuuden käyttäminen pöydän työskentelyn kanssa taas mahdollistaa suunnittelijalle sen itselle parhaan tavan ohjelmoimiseen.

Mitä teknologiaan tulee, niin täällä opetellaan ensin ETC Eos-valopöydän käyttöä, jonka jälkeen käydään läpi GrandMA2, siitä siirtyen GrandMA3 pariin. Valostudion peruskalusto koostui muutamasta liikkuvasta heittimestä ja isosta määrästä konventionaalisia heittämiä muun muassa ETC Source 4, Fresnel, sekä erikokoisista PARreista. Kuten Suomessa, Koreassa on alkanut laajasti teatterikaluston päivitys. Monet teatterit ovat alkaneet pikkuhiljaa korvaamaan konventionaalista valokalustoa LED-valokalustolla. Johtuuko tämä sitten LEDin pienemmästä energian kulutuksesta, vai visuaalisesta ilmeestä, siitä en ole varma. Koreassa kuvaillaan olevan hyvin kiireinen kulttuuri, mitä korealaisen perusarkeen tulee. Aina on hyvin kiire, ja asioista halutaan tehdä mahdollisimman vaivattomia, jotta aikaa säästyisi. LEDin kanssa työskentely säästää aikaa, sillä värin vaihtaminen onnistuu nopeasti suoraan

valopöydästä. Toisin kuin konventionaalisten heittimien kanssa, jossa värin vaihtaminen tapahtuu värikalvojen avulla. Joten kävisi järkeen, että valokaluston uudistus olisi myös omanlainen tehokkuusratkaisu. Valokarttojen piirtämiseen teatterissa käytetään yleisesti Vectorworksia ja taas visualisointi ohjelmana suositaan Capturea sen takia koska sen saa yhdistettyä helposti ETC Eos-valopöytäohjelmaan. Olen kuullut AutoCADin olevan myös suosittu piirto-ohjelma ainakin arkkitehtuurivalaistuksen puolella. Vectorworksia opeteltiin koko kurssin kanssa yhdessä ja mallinsimme valostudion valokaluston siellä yhdessä valmiiseen pohjaan. Opetusmenetelmänä tämä toimi minulle hyvin, sillä ohjelman käyttö oli pilkottu pieniin ja helposti pureskeltaviin paloihin, jotta tekeminen pysyi hallittuna kurssilaisten kesken. Saimme myös paperiset ohjeet jokaisesta piirtämisen vaiheesta ja kävimme nämä ohjeet sivu sivulta läpi opettajan verbaalisen opetuksen lisäksi.

Kerroin aiemmassa kappaleessa valosuunnittelun kurssilla tehdyistä itsenäis- pari- sekä ryhmätyöskentelystä. Ensimmäisen kurssitehtävän aikana, jolloin uudelleen loimme Rembrandtin maalauksia valon avulla, huomasin suurimman eron Korean ja Suomen välillä olevan se, että myös omaa taiteellista visiota voidaan korjata opetusmallin mukaiseksi.

Shakespearen *Kesäyön unelma* -produktiossa työskentely oli hyvin projektilähtöistä, eli meillä ei ollut käsikirjoitusta ja esityksen sisältö rakentui harjoituksissa. Ainoat raamit olivat *Kesäyön unelmasta* tulevat hahmot, niiden suhteet toisiinsa ja jonkinlainen tapahtumien kulun rakenne. Repliikit sekä tekstin sovittaminen nykyaikaan tapahtui itse työskennellessä. Tämä ei ollut mitenkään ennenkuulumaton tapa tehdä, mutta se mikä itsestäni tuntui oudolta, oli käsikirjoituksen kokonaan puuttuminen. Olen tottunut siihen, että ideoidessa kirjoitetaan ideat ylös ja niiden pohjalta aletaan työryhmänä työstämään käsikirjoitusta. Mutta tässä produktiossa käsikirjoitusta ei kirjoitettu minnekään ylös vaan tekemisessä piti vain pysyä mukana. Näyttelijät kirjoittivat itselleen ylös omat muistiinpanot kuten myös oletettavasti ohjaaja sekä suunnittelijat. Mitään yhteistä jaettua käsikirjoitusta ei siis ollut.

Kuvailisin vahvaksi eroksi myös äänisuunnittelijoiden linjan puuttumisen. Teatterikorkeakoulussa minulle rakentui itsestään selvyudeksi se, että teatterin

suunnittelijakokoonpanoon kuuluu vähintään valosuunnittelija, lavastaja ja äänisuunnittelija. Tuntui siis kummalliselta, miten äänisuunnittelulle ei annettu produktiossa enemmän aikaa. *Kesäyön unelma* on hyvä esimerkki myös tästä, miten äänisuunnittelu tuntui jäävän siinä varjoon. Vaikka kyseessä oli iso produktio, niin äänisuunnittelun päätyi tekemään lopulta ohjauksen opiskelija, joka toimi kai ohjaajan assistenttina, joka ei ollut ymmärtääkseni varautunut tekemään äänisuunnittelua.

Valoja ohjelmoitiin *Kesäyön unelmassa* osittain paikan päällä esityssalissa, mutta suurimmaksi osaksi valosuunnittelija ohjelmoi valot tietokoneen ääressä kotona ja siisti ne esityssaliin päästyä. Sanoisin lopullisen esityksen koostuvan pala palalta rakennetuista osa-alueista.

4.4. Laban, varjoja ja nongak

Vaihdon aikana kävin muutamissa esityksissä ja käsittelen tässä kappaleessa kolmea erilaista esitystä, jotka näin ensimmäisenä lukukautenani vaihtovuoden aikana.

Ensimmäinen esitys, jonka kävin Koreassa katsomassa, oli nimeltään *Verify*, joka oli osana Soulissa järjestettävää *Physical Performance* –festivaalia. Esityksen erityisyyttä korosti siinä käytettävä Laban-metodi, joka ymmärtääkseni tutkii liikettä suhteessa emootioon. Laban-metodi ei ole valosuunnittelullinen metodi, vaan sitä käytetään suurimmaksi osaksi tanssissa.

Esityksessä luotiin tiloja muun muassa profiilivalonheittimillä, joiden tuottamat valokiilat oli rajattu suorakaiteiden ja neliöiden muotoisiksi. Katsojana minulle valo korosti esiintyjän mielenmaisemaa, joka eli esityksen edetessä erilaisiin atmosfääreihin. Luin valolla luodut suorakaiteet tiloiksi, joissa esiintyjä oli kiinni. Joidenkin rajausten ollessa ahtaampia koin myös esiintyjän tunnetilan ahtaammaksi, kun taas isompi rajausta toi tilaa ja vapautta.

Esityksessä käytettiin pitkän kohtauksen ajan vain videoprojisoinnista tulevaa valoa, sekä kädessä pidettävää LED-valoa ja seisovaa ympyrän muotoista kuvausvaloa. Kuvausvalo oli sijoitettu näyttämön sivuun luoden oman tilansa nurkasta, joka erotti

siellä olevat esiintyjät muista näyttämöllä olevista esiintyjistä. Kädessä pidettävä LED valaisi näyttelijät, jotka olivat silloin valon läheisyydessä, tai joita sillä osoitettiin. Video projisoitiin näyttämön takaseinään. Videon materiaali oli reaaliajassa kuvattua videota esitystilasta ja esiintyjistä sekä yleisöstä, jota kuvattiin pienen kameran, todennäköisesti GoPro:n, tai vastaavan, avulla. Projisointipinnan ollessa koko seinän täyttävä, toi se tilaan myös paljon valoa.

Projisoidun videon lisäksi esityksessä oli toinen videoelementti, joka käytti hyväkseen yleisön omia puhelimia. Ennen esitystä katsojat skannasivat esitystilan ulkopuolella olevan QR-Koodin, jota kautta pääsi esiintyjien YouTube-kanavalle, jossa kyseinen esitys pyöri liveinä. Jos katsojalla oli oma YouTube-tili, niin sen avulla pystyi kommentoimaan esityksen liveä, jota näyttelijät esityksen aikana seurasivat. Näyttelijät myös vastasivat ajoittain live videon kommentteihin.

Myös korealaisen perinnesäestämisen soittajat olivat osa esitystä. Soittajat olivat sijoiteltuna lattialle, osittain yleisön eteen ja seinän viereen. Heidät valaistiin värikkäällä valolla, pääosin punaisella valolla, joka taas loi heille oman tilansa.

Jälkeenpäin ajateltuna olen miettinyt sitä, kuinka monta tilaa valolla saatiin luotua samanaikaisesti. Minulle katsojana ja valosuunnittelijana luin esitykseen neljä erilaista tilaa. Ensimmäisen ollessa valolla rajatut kulmikkaat alueet näyttämön keskiössä. Nämä rajaukset kuuluivat kolmelle esiintyjälle. Toinen selkeästi rajattu alue oli kuvausvalo ja video nurkka, jossa kaksi esiintyjää pääsääntöisesti oli. Kolmas tila oli soittajien tila, joka sijoittui seinän viereen ja oli osittain irrallisena osana esitystä ja jonka luin tietynlaiseksi välitilaksi. Neljäs ja viimeinen tila oli esiintyjistä lähtöisin oleva tilan rikkominen. Se miten esiintyjät alkoivat poistua omasta tilastaan muihin tiloihin, rakensi minulle kokonaan uuden neljännen tilan, jossa kaikki yhdistyi yhdeksi kokonaisuudeksi.

Esitys sai minut miettimään lisää tapoja, joilla valolla voisi ilmaista kehollista tunteista. Laban-metodista etukäteen saatu tieto varmasti auttoi minua herättelemään näitä ajatuksia esityksen aikana, joka teki katselukokemuksestani entistä erityisemmän. Jäin myös miettimään valon ja esiintyjien vuorovaikutusta toisiinsa. Neljäs tila, jonka

esityksestä luin, ei ollut niinkään valolla luotu tila, vaan se muodostui esiintyjien interaktiosta muiden tilojen esiintyjien sekä soittajien kanssa. Tämä havainto korosti sitä, miten teatterin tekeminen on yhdessä tekemistä, eikä yksilötyöskentelyä sillä kaikki vaikuttaa kaikkeen.

Myös eräässä toisessa esityksessä *걸리버 여행기: ZOOM IN OUT* (Gulliverin matkat) oli mukana vahvoja videoelementtejä. Oli puhelimen ruudulla olevaa videota sekä projisoitua live videota. Kumpaakin esitystä, *Verify* sekä *걸리버 여행기: ZOOM IN OUT*, yhdisti livenä tuotettu video. Tämä esitys oli myös täynnä epäkonventionaalisia valollisia sekä lavastuksellisia elementtejä. Siinä pelattiin paljon varjojen avulla ja valon rajauksilla. Esimerkiksi erilaisten esineiden avulla luotiin lukuisia tunnettuja maamerkkejä sekä illuusio liikkuvasta maisemasta, jonka sisällä esiintyjä eli. Tämä toteutettiin myös pienen kädessä pidettävän LED-valon avulla, jota liikuteltiin erilaisten esineiden takana, joka loi illuusion lähestyvistä sekä liikkuvista kohteista varjojen avulla.

Puhelimen ruudulla olevat videot, joita esityksessä käytettiin, oli valmiiksi kuvattua videomateriaalia esityksen päähenkilöstä mustaa taustaa vasten, kävelemässä, tanssimassa ynnä muuta. Video toi illuusion kutistuneesta esiintyjästä jättiläisten maailmassa. Puhelinta liikuteltiin ympäriinsä kuin käsinukkeä, ja esitys tuntui ajoittain futuristiselta nukketatterilta.

Sain kutsun esitykseen esityksen ohjaajalta, joka oli tehnyt siihen myös valo- sekä lavastussuunnittelun, ja joka ohjasi myös Shakespearen *Kesäyön unelmasta* inspiroituneen produktion, josta aiemmin mainitsin. *걸리버 여행기: ZOOM IN OUT* –teoksen ohjaaja kertoi minulle, miten hän ei halua tehdä tavallista. Hän haluaa työnsä olevan eksperimentaalista ja jotain uutta. Tämä tuli esille epävirallisessa keskustelussa muutama päivä esityskatselun jälkeen, kun kävin kiittämässä häntä esityksestä.

Se, minkälainen valosuunnittelija minusta on muovautunut opintojeni aikana huomaan itsekin pitävän saman tyyllisistä elementeistä esityksissä. Myös käsillä tekemisen menetöt kiehtovat minua vahvasti.

Kolmas esitys, jota käsittelen, oli osana K-Artsin opiskelijoiden järjestämää festivaalia. Vuosittain järjestettävä kahden päivän festivaali huipentuu viimeisenä iltana tapahtumaan nimeltä 레이브, eli reivit. Tarkoituksena on pitää hauskaa opiskelijatovereiden kanssa. Reivit olivat pienimuotoiset ja ne tapahtuivat K-Artsin päärakennuksen edessä. Piha oli koristeltu värikkäin nauhoin ja sinne oli rakennettu pieni korotettu lava DJ esiintyjille. Korotettu lava oli pihakatoksen alla, jonka päälle oli tehty puoliympyrän muotoinen valokupoli. Reivit keskeytettiin klo. 23:30 alkavan *nongak*-kansantanssiesityksen ajaksi.

Nongak-esitykset sisältävät tanssia ja musiikkia ja niitä pidettiin ennen ritualistisina tapahtumina, jotka juhlistivat satoa, karkottivat pahoja henkiä ja miellyttivät jumalia (Korea Heritage Service). Nykyään *nongak*-esityksiä voidaan nähdä osana erilaisia festivaaleja ja tapahtumia (Asia Society).

Kansantanssiesityksen valaisivat pääosin liikkuvat valonheittimet, joiden valon värinä toimi neutraali valkoinen. Esityksen alkaessa esiintyjät laskeutuivat sinisen valon johdattelemana alas portaita päärakennuksen eteen. Se oli muistaakseni ainoa hetki, jolloin käytettiin värikästä valoa. Mietin sinisen valon tarkoitusta. Ehkä sen tarkoituksena oli herättää mielenkiintoa ja luoda mystiikkaa ympärilleen ennen valkoisen valon paljastaessa esiintyjien asuissa esiintyviä värejä. Esiintymisasut olivat kokonaan valkoiset, mutta esityksessä käytetyt päähineet olivat värikkäitä. Valo tuli enimmäkseen sivulta sekä liikkuvien heittimien valokiilat olivat avoimia, eli goboja niissä ei käytetty.

Yleensä esityksissä Koreassa nähdään paljon värikästä valoa ja korealaiset pitävät yleisesti värikkään valon käytöstä (Ko, 09.03.2026). Värikkään valon puuttumisen siis huomaa ja tämän takia valkoisella valolla piirretty esitys on edelleen verkkokalvoillani.

Jäin siis miettimään esityksen valaistuksen yksinkertaisuutta. Oliko kyseessä tilan antaminen itse esitykselle ja sen puvustukselle vai jokin muu motiivi? Näin jälkeenpäin olen miettinyt esityksen ajankohtaa ja mielenkiinnosta päädyin etsimään minkälainen kuu esityksen aikana oli. Sinä yönä 05.11.2025 oli täysikuu, joka näyttäytyi tavallista isompana superkuuna (Chu, 2025). Tämä saa minut miettimään esityksen yhteyttä kuukalenteriin ja itse täysikuuhun. Oliko ajankohta sattumaa vai oliko se suunniteltu

tarkoituksellisesti täydenkuun ajalle? Myös aiemmin mainitun valokupolin merkitys muuttui, enkä enää näe sitä vain hienona valokupolina vaan täysikuuna.

4.5. Kansainvälistyminen produktioissa

Korea on kerännyt valtavasti suosiota maailmanlaajuisesti lähivuosien aikana. Syynä tähän on mitä todennäköisimmin K-Popin räjähtävästi noussut suosio sekä erilaiset K-Draamat, joille löytyy nykyään Netflixistä ihan oma kategoriansa. Korealaisen viihteen lisäksi kiinnostusta on kerännyt myös korealainen ruokakulttuuri sekä historia. Tämän myötä yhä useammat ja useammat ovat kiinnostuneita matkustamisesta Koreaan kuin myös Koreassa opiskelusta ja työskentelystä. Korea on kansainvälistynyt huimaa vauhtia ja se näkyy myös esittävien taiteiden kentällä. Mitä useammat ulkomaalaiset tekijät ovat saaneet jalkansa esittävien taiteiden alan oven väliin, jolloin tekemisen tavat sekoittuvat keskenään luoden uusia tapoja tehdä taidetta.

Ensimmäinen lukukauteni K-Artsissa piti paljon opintoja sisällään ja opintojeni lisäksi päädyin valosuunnittelijaksi pieneen opiskelijaproduktioon yliopistossa, joka koostui pääosin kansainvälisestä työryhmästä. Produktio oli nimeltään *The Maids Project*, joka oli adaptaatio ranskalaisen näytelmäkirjailija Jean Genetin *Piiat*-teoksesta. Esityksen ensi-ilta oli 23.11.2025 ja sen ohjasi Wan Sze Tan. Produktion tarkoitus oli tutkia kielen roolia teatterissa ja tukea työskentelyä kansainvälisessä työryhmässä Koreassa. Esityksessä palloiteltiin kolmen eri kielen kanssa, jotka olivat korea, mandariinikiina sekä englanti. Lavastuksen yksi elementeistä oli iso televisio, jonne tuli esityksen tekstitys koreaksi. Työryhmämme jäsenet olivat Singaporesta, Kiinasta, Koreasta sekä Suomesta.

Produktiossa työskentely oli nopeaa ja hyvin erilaista, johon olin tottunut Suomessa. Varmistus esitystilasta kesti yllättävän kauan sillä kyseessä oli harjoitustila, jossa ei ollut tarkoitus järjestää esityksiä.

Tilaan näki käytävältä kahden ison ikkunan kautta, jonka läpi yleisö pääsi seuraamaan esitystä, ikään kuin tirkistellen sisälle jonkun toisen elämään. Osa yleisöstä pääsi istumaan esitystilan sisälle, mutta näitä paikkoja oli vain muutama. Esitystilassa oli kolme riviä loisteputkilamppuja, joista jokaista riviä kontrolloitiin sen rivin

valonkatkaisijan kautta. Nämä loisteputkivalot olivat samanlaiset kaikkialla, käytävillä ja muissa luokissa. Emme halunneet tehdä esitystä luonnollisesti loisteputkien valossa ja päädyinkin kyselemään koululta lainaksi valokalustoa. Valokalustoa oli, mutta siihen olisi pitänyt tehdä virallinen varaus kuukausia ennen esityksen ajankohtaa, joten jäin ilman teatteriheittimiä. Kysyin, saisinko lainata värikalvoja ja selvittelyn jälkeen sain tämän valosuunnittelun professorin avulla onnistumaan.

Valosuunnittelu meni osaltani suurimmaksi osaksi erilaisten värien miettimiseen ja niiden tuomaan symboliikkaan sekä esteettisyyteen. Käytin paljon aikaa miettien, miten valojen kontrollointi tapahtuisi luontevasti ja miten saisin esityksestä mielenkiintoisen pelkän loisteputkien kalvottamisen avulla. Halusin värien toimivan harmonisesti keskenään, mutta samaan aikaan toimivan toistensa vastakohtina. Joihinkin kohtauksiin toivoin luonnollisempaa, niin sanottua perusvaloa, kun taas joihinkin intensiivisempää ja saturoitua valoa dramatiikan lisäämiseksi. En halunnut huomion kiinnittyvän valon väriin tavalla, joka saisi katsojan keskittymään väriin tai valoon ylipäätään. Halusin värin korostavan tunnetta, näytelmän hahmoja ja valon viimeistelevän tilan sekä viestien muutoksesta. Päädyin ensin miettimään valon päävärejä ja miten ne muodostavat keskenään lisävärejä. Ajattelin tämän tuovan minulle lisää mahdollisuuksia värien käytön kanssa, mutta jouduin pysäyttämään itseni ja miettimään miksi koin tarvitsevani suunnitteluun lisää värejä tai muita värikikkoja. Ehkä halusin vaihtoehtoja tai muuten vaan tehdä jotain mikä näytti minunkin olevan täällä. Pääsin näistä ajatuksista nopeasti yli miettimällä esityksen luonnetta, erilaisia siirtymiä, erilaisia valotilanteita, toistoa sekä värien symboliikkaa.

Minulla oli kolme riviä loisteputkilamppuja esitystilassa ja yksi lisäriivi tilan ulkopuolella, käytävällä, jonne yleisö sijoittui. Koska esitystilan loisteputkiriviä oli kolme, tarkoitti se minulle kahta eri väriä, joista yksi sijoittui keskimmäväiseen riviin ja toinen keskimmäisen rivin kummallekin puolelle. Tämä sen takia, jottei esitystila jakautuisi valon avulla kolmeen eri tilaan, vaan pysyisi symmetrisesti yhtenäisenä. Keskimmäisestä loisteputkirivistä tulisi minun perusvaloni, eli se vain korostaisi jo tilassa olevaa, eikä sinänsä toisi sinne mitään uutta tai liian dramaattista. Se toimisi myös itse piikahahmojen valona ja värinä, eli kun piikat olisivat kahdestaan paikalla, olisi vain keskimmäinen loisteputkirivi, eli heidän valonsa päällä. Piikojen valon väristä tuli vaaleanpunainen, joka inspiroitui esityksen alussa nähtyihin vaaleanpunaisiin

siivoushanskoihin ja näin sitoi vaaleanpunaisen värin myös piikoihin. Keskimmäistä loisteputkiriviä ympäröivät rivit kalvotin punaisella. Punainen symboloi piikojen vihaa heidän työnantajaansa kohtaan. Punaisesta tuli piikojen työnantajan Madamen väri ja tunteisiin, joita hän piioissa herätti. Punainen voidaan lukea vihan värinä ja Madamen omistaessa kirkkaan punaisen juhramekon, jota piikat sovittelivat päälleen, oli vain sopivaa yhdistää Madame tuohon väriin. Punainen nähdään Kiinassa pääosin onnea tuovana värinä, mutta jos se yhdistetään hautajaisiin, sen luonne muuttuu. Teoksen ohjaaja kertoi minulle, että jos naispuolinen henkilö murhattiin, niin hänet voitaisi haudata punainen mekko päällä, joka symboloi kostoja. Tämä ei ole ymmärtääkseni mikään perinne, vaan ennemmin kerrottu tarina.

Ideana oli lavastaa esitystila Madamen asunnoksi, jossa piikat työskentelivät. Katsojien sijoituessa käytävälle esitystilan ulkopuolelle, saimme käytävän näyttämään kuin se olisi yöllinen piha, jonka kautta yleisö seuraa asunnon sisällä tapahtuvaa tarinaa. Käytävän loisteputkivaloja ei saanut sammutettua, joten meidän piti työskennellä niiden kanssa. Päädyin kalvottamaan nämä loisteputket tummansinisellä ajatuksena tuoda yöllistä tunnelmaa käytävään. Sinisellä kalvotut loisteputket rajasivat tilaa vahvasti ja ne viestivät yleisön olevan osa esitystä. Lavastuksen, valon ja esitystilan avulla saimme rakennettua haetun tunnelman tirkistelystä.

Vaikka emme saaneet teatterin valokalustoa käyttöön saimme lavastuksen kautta muutamia praktivaloja tilaan. Praktivalot mahdollistivat jälleen yhden valotilanteen, joka oli esityksen mysteerisin, tuoden vähiten valoa tilaan. Tilan ollessa tilanteista huomattavasti pimein, en kuvailisi valoa dramaattiseksi, sillä valot olivat lämpimään taittuvia sekä sijoiteltuna tavalla, joka viesti ennemmin rauhasta ja pysähtyneisyydestä. Katsoimme valojen sijoittelun yhdessä lavastajan kanssa, sekä keskustelimme muutenkin paljon valosta ja mitä se toi esitykseen.

Työkielenä produktiossa toimi korea sillä sitä ymmärsi suurin osa työryhmästä. Minä kommunikoin työryhmässä englanniksi ja koin pärjääväni sillä hyvin. Kaikki tärkeä info käännettiin minulle englanniksi, enkä tuntenut oloani missään vaiheessa ulkopuoliseksi. Jos vertaan tätä työskentelykokemusta aiemmin mainitsemaan assarointiin tai valosuunnittelun 2 kurssilla tehtyihin ryhmittöihin, niin huomaan kyllä jonkinlaisen eron. Tietenkin vaikea lähteä vertaamaan kaikkia produktion osa-alueita sillä valosuunnittelijana produktiossa on erilaista assisteraukseen ja kurssilla tehtäviin

ryhmätöihin verrattuna. Välillä tuntui, että minun oli vaikea päästä osaksi korealaista työryhmää, kun en puhunut yhtään koreaa ja luonnollisesti siinä voi tulla ulkopuolinen olo. Kansainvälisessä työryhmässä huomasin, että lähes kaikki mitä puhuttiin, käännettiin myös englanniksi. Tämä todennäköisesti johtuu siitä, miten kansainvälisessä työryhmässä jokainen on ollut jossain kohtaa siinä vaiheessa, ettei puhu työryhmän kanssa yhteistä kieltä, ollen ainoa englanniksi kommunikoiava koko produktiossa. Sitten kun kielen on oppinut, haluaa auttaa niitä, jotka ovat nyt tilanteessa, jossa itse oli aikaisemmin. Teknisen työskentelyn kannalta yksi suuri ero on se, miten kansainvälisessä työryhmässä jokainen tekee asiat tavalla, jonka on itse joskus oppinut, eikä sitä kukaan ihmettele tai kyseenalaista. Sellaiseen työryhmään on helppo tulla mukaan, sillä mitään opittua tekemisen sääntöä ei ole. Korealaisessa työryhmässä ainoana ulkomaalaisena huomaa miten tarkka heidän tapansa tehdä on. Jos siitä poikkeaa, niin se voi aiheuttaa ihmettelyä ja jopa hidastaa tekemistä tekemisen tavan ollessa yhteinen. Tämä ainakin koulussa, mutta en ole varma siitä onko K-Artsissa opittu tekeminen alan standardi kentällä vai ei.

Yhtenäisyyksiä kansainvälisen ja korealaisen produktion kanssa on se, että produktiota ollaan lähtökohtaisesti tekemässä yhdessä ja työskentelyyn otetaan avoimin mielin mukaan.

5. Yhteenveto

Valon kulttuurin tutkiminen koreassa opinnäyttettäni varten tuli päätökseen 28.04.2026. Kuten tekstistä voi huomata, kiinnostuin uuden ympäristön tarkkailusta tavalla, johon en ollut varautunut. Pelkkien historiallisten faktojen sijaan löysin tapoja tutkia valoa ja valokäsitystä minua itseä kiinnostavalla tavalla. Opin vaihto-opiskelun aikana viemään omaa valollista ajattelua pidemmälle kulttuurisessa kontekstissa, pysyen silti valosuunnittelun rajojen sisällä. Vaikka opinnäyte on valmis, niin haluan silti jatkaa valon tutkimista osana erilaisia kulttuureja. Etenkin Korean kohdalla, janoan lisää tietoa valosta ja sen jatkuvasta kehityksestä korealaisten keskuudessa. Vaikka aluksi pelkäsin lähteiden puuttumista, ei se ollut lopulta ongelma, vaan ennemminkin innostava haaste saada minua ajattelemaan rajojen ulkopuolelta.

Sainko vastauksia kysymyksiini? Onko olemassa korealaista valosuunnittelua, entä pääsinkö samankaltaisiin oivalluksiin Tanizakin kanssa? Ovatko neon ja valomainokset vieläkin mielestäni suuri osa korealaista estetiikkaa?

Esseessäni *What is Koreanness, if there is any?* pohdin, onko olemassa sellaista asiaa kuin ”koreanness”, korealaisuutta osana estetiikkaa, maneereja ja taidetta. Essee oli Korean taidehistorian kurssin loppuessee, jossa saimme valita aiheemme kahdesta vaihtoehdosta, joista päädyin pohtimaan korealaisuutta. Palautin esseen 29.11.2025 ja siitä neljä kuukautta myöhemmin olen taas aiheen äärellä, mutta keskittyen vain valosuunnitteluun. Onko mielipiteeni korealaisuudesta muuttunut, entä miten yhdistän nämä ajatukset kysymykseen siitä, että onko ”korealaista valosuunnittelua” olemassa? Minulle korealainen estetiikka on vihreää hehkua ja autenttista neonvaloa ja muita valomainoksia, mutta tällä hetkellä näen neonvalon eri tavalla, mitä ennen. Neon on suuri osa korealaista estetiikkaa, mutta näen sen nyt myös mainonnan tapana, joten niputan ne muiden valomainosten kanssa helpommin yhteen. Vihreä hehku on minulle korealaisen valon estetiikan havainnoimisen tukipilari, sillä se oli yksi niistä toistuvista asioista arjessani Koreassa, että ilman sitä tunnen oloni taas vieraaksi. Haluaisin tutkia vihreän hehkua lisää vieraillemalla eri kaupungeissa sekä mahdollisesti Korean naapurimaissa. Vierailin muutamissa eri kaupungeissa Soulin lisäksi, ja huomasin vihreän hehkun puuttuvan lähes kokonaan Suwonin keskustasta. Tämä oli mielestäni outoa ja pisti silmään, sillä siellä samanlaiset polykarbonaattikatokset olivat vihreän

sijaan värittämiä. Suwon oli kuitenkin tähän mennessä ainoa poikkeus, sillä esimerkiksi Dongducheon suorastaan tulvi vihreää väriä.

Korealaisesta valosuunnittelusta voin väitellä puolesta ja vastaan. Kuten aiemmin mainitsin, korealaiset pitävät värikkäästä ja saturoidusta valosta. Se voitaisi myöntää yhdeksi asiaksi, joka tekee valosuunnittelusta korealaisen, mutta väite tästä voi olla liian yleistävä, sillä ihmiset ovat loppujen lopuksi yksilöitä, joilla on oma makunsa asiaan kuin asiaan. Kaikki valo ei ole värikästä koreassa vaan joukkoon mahtuu muuta. Myös korealaisten halu opiskella ulkomailla vaikuttaa tekemiseen vahvasti. Korealaisten valosuunnittelijoiden tapa suunnitella eroaa varmasti omastani, mutta kyseessä on kuitenkin monien asioiden summa, josta puuttuu yleistävä korealainen tapa suunnitella valoja, sillä en näe, että sellaista olisi, kuten en näe, että olisi olemassa ”suomalaista valosuunnittelua”. Valosuunnittelijat, joita olen Koreassa tavannut ovat kaikki olleet joillain tavoin sidoksissa K-Artsiin, eli tässä tapauksessa voidaan puhua vain K-Artsin tavasta suunnitella valoja, eikä niinkään korealaisten tavasta suunnitella valoaa.

Uskonko, että valosuunnittelijan taustalla on merkitystä omaan suunnitteluuteen? Olen sitä mieltä, että taustalla on hyvin vahva rooli siihen, miten valosuunnittelija lähtee suunnittelemaan esitykseen valoja. Mutta voiko taustastaan päästä irti, vai tuleeko se aina olemaan osa sitä, kuka olet? Se miten tällä hetkellä ajattelen valosuunnittelua, on monien taustaani vaikuttavien asioiden summa. Voin oppia pois tavasta, jolla aikaisemmin olen lähestynyt valosuunnittelua, mutta se ei muuta sitä, mitä joskus oli.

En päätenyt kirjoittamaan Tanizakin *Varjojen ylistystä* uudelleen, mutta kiinnitin enemmän huomiota kontekstin miettimiseen valollisia havaintoja tehdessäni. Vaihdon alussa halusin kaikella olevan syvempi tarkoitus, kuten vihreällä hehkulla. Ihmisen ollessa tarkoitusta etsivä eläin (Grärdensfors 2024), on luonnollista, että merkityksen löytäminen vei minut mukanaan, mutta näin tutkielman loppua lähestyessä, olen hyväksynyt sen, että jotkut asiat vain ovat, eikä niiden tarvitse pitää sisällään mitään painavaa intentiota. Se miksi korealainen ympäristö on niin vihreää lasin, polykarbonaattilevyjen sekä maalin takia, on syy mitä todennäköisimmin taloudellinen. Vihreä voi olla halvin vaihtoehto mitä materiaaleihin tulee, ja näin se on ainakin lasin kanssa. En kuitenkaan löytänyt mitään huomattavia eroja vihreän ja muun väristen polykarbonaattilevyjen hinnoissa, joten en ole vielä valmis sulkemaan lukua, mitä ympäröimään vihreään hehkuun tulee.

Kiitos kaikille, jotka ovat minua eteenpäin puskeneet. Voisin kirjoittaa tähän litanian nimiä, mutta te tiedätte jo, keitä olette.

Lähteet

Verkkosivut

Asia Society. “Farmer's Dance: A Korean Tradition” Asia Society –verkkosivu. Haettu 07.04.2026. <https://asiasociety.org/farmers-dance-korean-tradition>

Baek, Oh-cheon. 2024. “아침고요수목원 오색별빛정원전 기본정보 주차장 관람 점등시간 입장료(ft. 12월 6 일 오픈!)” Blog.naver.com –verkkosivu. Haettu 26.04.2026. <https://blog.naver.com/105baego/223677794905>

Cho, Chung-un. 2014. “[Weekender] Seoul’s eclectic, flourishing nightlife” The Korea Herald –verkkosivu. Haettu 14.04.2026.

<https://www.koreaherald.com/article/3638232#:~:text=The%20history%20of%20Korea's%20nightlife%20is%20short.,ordered%20Koreans%20to%20stay%20indoors%20between%20midnight>

Chu, Ji-hyun. 2025. “The biggest superman of the year, known as the Beaver Moon” Arirang –verkkosivu. Haettu 07.04.2026.

<https://www.arirang.com/news/view?id=288964&lang=en>

Gärdenfors, Peter. 2024. ”Why Our Brains Are Built to Search for Meaning” Psychology Today –verkkosivu. Haettu 18.04.2026.

<https://www.psychologytoday.com/us/blog/what-is-a-human/202405/why-our-brains-are-built-to-search-for-meaning>

Haps Staff. 2021. ”Korea Destinations: Lighting Festival at the Garden of Morning Calm” Haps Magazine Korea –verkkosivu. Haettu 26.04.2026.

<https://www.hapskorea.com/korea-destinations-lighting-festival-garden-morning-calm-2-2/#:~:text=Korea%20is%20aglow%20this%20season,social%20distancing%20measures%20are%20mandatory.>

Kang Kukjin. “Technology” Kang Kukjin –verkkosivu. Haettu 25.04.2026.

<https://kangkukjin.com/portfolio/technology/>

KBS World. 2015. "Yeonorang and Seonyeo" KBS World –verkkosivu. Haettu 24.04.2026.

https://world.kbs.co.kr/service/contents_view.htm?lang=e&menu_cate=culture&id=&board_seq=129545&page=9&board_code=akoreas_ani

Kim, Hyung-geun. "만석중놀이" Guagak.go.kr –verkkosivu. Haettu 25.04.2026

<https://www.gugak.go.kr/ency/topic/view/733>

Kim, Jun-ho. 2026. "Jinju Namgang Yudeung Festival Named Global Festival" The Chosun –verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <https://www.chosun.com/english/national-en/2026/03/12/7AP5I2Q7G5B6FGUO4ISC6X7D44/>

Kim, Yeol-gyu. 2023. "태양숭배 - 태양에 종교적 의미를 부여하여 숭배하는 신앙행위" Encyclopedia of Korean Culture –verkkosivu. Haettu 24.04.2026.

<https://encykorea.aks.ac.kr/Article/E0058989>

Korea Heritage Service. "Nongak: Community Band Music, Dance, and Rituals in the Republic of Korea" Korea Heritage Service –verkkosivu. Haettu 07.04.2026.

https://english.khs.go.kr/cop/bbs/selectBoardArticle.do?ctgryLrcls=CTGRY210&nttId=58151&bbsId=BBSMSTR_1205&uniq=0&mn=EN_03_02

Korea Heritage Service. "FAQ What's the purpose of applying Dancheong on Korean traditional architecture?" Korea Heritage Service –verkkosivu. Haettu 12.04.2026.

https://english.khs.go.kr/cop/bbs/selectBoardArticle.do?ctgryLrcls=CTGRY206&nttId=58090&bbsId=BBSMSTR_1203&mn=EN_05_01

Korea Heritage Service. "Samguk yusa (Memorabilia of the Three Kingdoms)" Korea Heritage Service –verkkosivu. Haettu 24.04.2026.

https://english.khs.go.kr/chaen/search/selectGeneralSearchDetail.do;jsessionid=zXSWPixATno5SamnwHtecyPcli3f8XoRf1e6vwwL1xLHHTuPIRz2N2Lbgy84QoT3.cha-was02_servlet_engine4?mn=EN_02_02&sCcebKdcd=11&ccebAsno=0003060000200&sCcebCtcd=11&pageIndex=32&region=&canAsset=&ccebPcd1=&searchWrd=&startNum=&endNum=&stCcebAsdt=&enCcebAsdt=&canceled=&ccebKdcd=&ccebCtcd=

Kwak, Chang-ryeol. 2013. “[Why] 한국의 옥상은 왜 모두 녹색이지?” The Chosun Daily –verkkosivu. Haettu 22.03.2026.

https://www.chosun.com/site/data/html_dir/2013/11/29/2013112901847.html

Lau, James. 2023. "Best Cherry Blossom Peak Bloom at Night: Yozakura" Sakuraco –verkkosivu. Haettu 14.04.2026. <https://sakura.co/blog/best-cherry-blossom-peak-bloom-at-night-yozakura?srsltid=AfmBOorwtdgnYKJmbiQdQwMjDAJ510JmdcsejH0Q8-1XfPq4jcxwgvvs>

Miettinen, Jukka O. 2018. ”Talchum, Mask Theatre and Satirical Folk Dances” disco.teak.fi –verkkosivu Haettu 27.08.2026. <https://disco.teak.fi/asia/mask-theatre-satirical-folk-dances/>

N Seoul Tower. “Tonight at N Seoul Tower” N Seoul Tower –verkkosivu. Haettu 03.04.2026. <https://www.nseoultower.co.kr/eng/media/campaign.asp?page=1&idx=9>

Shiraishi, Hana Victoria. 2025. “Japan's blue-green mystery: Window into a different way of seeing” Deep Japan –verkkosivu. Haettu 05.04.2026.

<https://deepjapan.org/japan-blue-green-mystery-color-perception/>

SMG. 2025. ““Morning Yellow” Selected as Seoul’s 2026 Color: A Sunrise Hue Signaling a New Day for the City” Seoul Metropolitan Government –verkkosivu. Haettu 24.03.2026. <https://english.seoul.go.kr/seoul-views/seoul-symbols/6-colors/>

SMG. 2025. “Dongji Events to Drive Away Bad Luck at Namsangol Hanok Village and Unhyeongung Palace” Seoul Metropolitan Government –verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <https://english.seoul.go.kr/dongji-events-to-drive-away-bad-luck-at-namsangol-hanok-village-and-unhyeongung-palace/>

SMG. 2012. “Curious about Air Quality? Just Look at the Color of N Seoul Tower” Seoul Metropolitan Government –verkkosivu. Haettu 28.04.2026. <https://english.seoul.go.kr/curious-about-air-quality-just-look-at-the-color-of-n-seoul-tower/#:~:text=In%20fact%2C%20the%20air%20in,cleanest%20island%20region%20of%20Korea>

Seo, Dae seek. “Myth of Dangun” Encyclopedia of Korean Folk Culture –verkkosivu. Haettu 24.04.2026. <https://folkency.nfm.go.kr/en/topic/detail/5336>

Theatre Tech Club. 2015. "What Is the McCandless Method?" Theatre Tech Club – verkkosivu. Haettu 12.04.2026. <https://theatretechclub.com/2015/06/04/what-is-the-mccandless-method/>

Unesco. "Seokguram Grotto and Bulguksa Temple" Unesco – verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <https://whc.unesco.org/en/list/736/>

Unesco. 2018. "Yeondeunghoe, lantern lighting festival in the Republic of Korea" Unesco – verkkosivu. Haettu 15.03.2026. <https://ich.unesco.org/en/RL/yeondeunghoe-lantern-lighting-festival-in-the-republic-of-korea-00882>

Jeong, Jun-yang. 2021. "[초등학생 교과서 속담] 호랑이 없는 골에 토끼가 왕 노릇 한다" Kidshankook.kr – verkkosivu. Haettu 21.04.2026.

<https://www.kidshankook.kr/news/articleView.html?idxno=673#:~:text=%ED%98%B8%EB%9E%91%EC%9D%B4%EB%8A%94%20%EB%AA%B8%EC%A7%91%EC%9D%B4%20%ED%81%AC%EA%B3%A0%20%ED%9E%98%EC%9D%B4%20%EC%85%89%EB%8B%88%EB%8B%A4.%20%ED%98%B8%EB%9E%91%EC%9D%B4%EC%97%90%20%EB%B9%84%ED%95%98%EB%A9%B4,%ED%81%B0%EC%9D%B8%EB%AC%BC%EC%9D%B4%20%EC%97%86%EC%9C%BC%EB%A9%B4%20%EB%B3%B4%EC%9E%98%EA%B2%83%EC%97%86%EB%8A%94%20%EC%82%AC%EB%9E%8C%EC%9D%B4%20%EA%B8%B0%EC%84%B8%EB%A5%BC%20%EB%B6%80%EB%A6%B0%EB%8B%A4%EB%8A%94%20%EB%9C%BB%EC%9E%85%EB%8B%88%EB%8B%A4>

YTN Seoul Tower. "The Secret of YTN Seoul Tower Illuminations" YTN Seoul Tower – verkkosivu. Haettu 03.04.2026. https://www.seoultower.co.kr/en/tour/tower_light

사료로 본 한국사. "여가 생활, 창경원의 밤 벚꽃놀이" 사료로 본 한국사 – verkkosivu. Haettu 14.04.2026.

https://contents.history.go.kr/front/hm/view.do?levelId=hm_142_0060

Kirjallisuus

- Choe, Sang-su. 1974. "2. Puppet Play". Teoksessa: Survey of Korean Arts: Folk Arts, 166–216. Seoul: Information Service Center.
- Ervasti, Tarja. 2017. "Löydettyjä tiloja, pieniä aurinkoja". Teoksessa: Avauskulmia: Kirjoituksia valosuunnittelusta, 17–37. Helsinki: Teatterikorkeakoulu
- Han, Kang. 2016. The White Book. Eng. Deborah Smith. London: Granta Publications.
- Humalisto, Tomi. 2012. Toisin tehtyä, toisin nähtyä – esittävien taiteiden valosuunnittelusta muutosten äärellä. Helsinki: Teatterikorkeakoulu.
- Härö, A.S. 1987. Näyttelevät varjot: Aasian Varjoteatteri. Helsinki: Vientipaino Oy.
- Kim, Yug-hun & Shin Yong-kyun. 2025. A Korean History for International Readers. Translated by Michelle Seo.
- Moon, Eun-bae. 2012. 한국의 전통색. Korea: Ministry of Culture
- Nam, Dong-sin. 2014. 천궁(天宮)으로서의 석굴암(石窟庵). Seoul: Seoul National University.
- Oh, Jung-hee. 2025. Chinatown. London: Penguin Classics.
- Portal, Jane. 2000. Korea: Art and Archaeology. London: The British Museum.
- Seth, Anil. 2021. Sinuna oleminen: Tietoisuuden uusi tiede. Suom. Kimmo Pietiläinen. Helsinki: Terra Cognita Oy.
- Tanizaki, Junichiro. 1933. Varjojen ylistys. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Taide.
- Yi, Du-hyon. 1974. "1.Mask-Dance Drama". Teoksessa: Survey of Korean Arts: Folk Arts, 137–165. Seoul: Information Service Center.
- Zeilinger, Anton. 2010. Fotonien tanssi: Einsteinista kvanttiteleportaatioon. Suom. Kimmo Pietiläinen. Helsinki: Terra Cognita Oy.
- Zo, Za-yong. 1974. "1. Folk Painting". Teoksessa: Survey of Korean Arts: Folk Arts, 357–371. Seoul: Information Service Center.

Haastattelut

Ko, Hee-Sun, Korea National University of Arts, Soul Korea, Haastattelu 09.03.2026

Painamattomat lähteet

Päiväkirja (24.08.2025 – 29.04.2026, Suomi, Korea)

Essee “What is Koreanness, it there is any?” (29.11.2025, Juhola)

Opinnäyteportfolio (2024, Juhola)

Tausta-aineisto (Kirjallisuus)

Humalisto, Tomi, Kimmo Karjunen, Raisa Kilpeläinen (toim.). 2017. Avauskulmia: Kirjoituksia valosuunnittelusta. Helsinki: Teatterikorkeakoulu

Laiho, Hemmo. 2018. “6. Estetiikka: Maun paradoksi”. Teoksessa Ajattele, filosofoi, toim. Juha Räikkä & Helena Siipi, 100–119. Helsinki: Sanoma Pro Oy.

Puolakka, Kalle. 2024. Johdatus estetiikkaan ja taiteenfilosofiaan. Tallinna: Gaudemaus.

Schopenhauer, Arthur. 2024. Tahdottoman tietämisen autuus: Estetiikka ja taiteenfilosofia. Suom. Risto Pitkänen & Gaudemaus. Tallinna: Gaudemaus.

Yoon, Yeol su. Handbook of Korean Art: Folk Painting. Eng. Wonjun Nam. Edited: Roderick Whitfield

Tausta-aineisto (Verkkosivut)

Chicago Botanic Garden. “Komorebi 木漏れ日” Chicago Botanic Garden –verkkosivu. Haettu 30.03.2026. <https://www.chicagobotanic.org/nature-and-wellness/komorebi>

Choi, Soo-moon. 2026. “Changdeokgung Palace Opens Windows and Doors to Welcome Spring” Seoul Economic Daily –verkkosivu. Haettu 25.04.2026. <https://en.sedaily.com/culture/2026/03/23/changdeokgung-palace-opens-windows-and-doors-to-welcome>

Han, Jun-Su. 2017. “Functions and Ritual Characteristics of the Lotus Lantern Festival and Palgwanhoe in the Early Goryeo Period” Korea Citation Index –verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <https://www.kci.go.kr/kciportal/ci/sereArticleSearch/ciSereArtiView.kci?sereArticleSearchBean.artiId=ART002254659#:~:text=%EC%B4%88%EB%A1%9D,ritual%20to%20the%20national%20ritual>

Han, Jung-Soo. 2014. “The Execution of the Palgwanhoe during the Reign of King Taejo of Goryeo and Its Significance” Korea Citation Index –verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <https://www.kci.go.kr/kciportal/ci/sereArticleSearch/ciSereArtiView.kci?sereArticleSearchBean.artiId=ART001884595>

Haining Oasis Building Material CO.,LTD. “잔디 녹색 폴리카보네이트 지붕판 2 층 유연성 디자인” korean.ceilingpvcpanels.com –verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <https://korean.ceilingpvcpanels.com/sale-9839581-grass-green-polycarbonate-roofing-sheets-2-layer-flexibility-design.html>

Hwang, Rushi. “Gut Providing Spiritual Solace to Koreans” Korean Heritage –verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <http://www.koreanheritage.kr/photo/view.jsp?articleNo=6#:~:text=Rituals%20for%20Communities%20and%20Individuals,of%20the%20dead%20to%20heaven>

Jung, Hyung-ho. “Sandaenori” Encyclopedia of Korean Folk Culture –verkkosivu. Haettu 12.04.2026. <https://folkency.nfm.go.kr/en/topic/detail/1328>

KHS News. 2012. “Yeondeunghoe (Buddhist Lantern Festival)” Korea Heritage Services –verkkosivu. Haettu 15.03.2026.

https://english.cha.go.kr/chaen/search/selectGeneralSearchDetail.do;jsessionid=nc1myT aBnbVcwPzzAjqDnlDzWaV6qcUIZ3H4s3Qv7FjTzFwSIVUufNj8dw9ctioh.cha-was02_servlet_engine4?mn=EN_01_01&sCcebKdcd=17&ccebAsno=0001220000000&sCcebCtcd=11&pageIndex=388&region=&canAsset=&ccebPcd1=&searchWrd=&startNum=&endNum=&stCcebAsdt=&enCcebAsdt=&canceled=&ccebKdcd=&ccebCtcd=

Korea.net. 2014. "Alcohol in Korean life" Korea.net –verkkosivu. Haettu 24.04.2026.
<https://www.korea.net/NewsFocus/Culture/view?articleId=117058#:~:text=The%20Korean%20people's%20love%20for,much%20in%20evidence%20in%20art.>

Korea Heritage Service. "Bukcheong Saja Noreum (Lion Mask Dance of Bukcheong)" Korea Heritage Service –verkkosivu. Haettu 12.04.2026.

https://english.khs.go.kr/chaen/search/selectGeneralSearchDetail.do?mn=EN_02_02&sCcebKdcd=17&ccebAsno=0000150000000&sCcebCtcd=11

Korea Heritage Service. "Jinjuseong Fortress" Korea Heritage Service –verkkosivu. Haettu 11.04.2026.

https://english.khs.go.kr/chaen/search/selectGeneralSearchDetail.do;jsessionid=zXSWP ixATno5SamnwHtecyPcli3f8XoRf1e6vwwL1xLHHTuPIRz2N2Lbgy84QoT3.cha-was01_servlet_engine4?mn=EN_02_02&sCcebKdcd=13&ccebAsno=0001180000000&sCcebCtcd=38&pageIndex=277&region=&canAsset=&ccebPcd1=&searchWrd=&startNum=&endNum=&stCcebAsdt=&enCcebAsdt=&canceled=&ccebKdcd=&ccebCtcd=

Korea Heritage Service. 2023. "The Traditional Holiday of Dongji" Korea Heritage Service –verkkosivu. Haettu 11.04.2026.

https://english.khs.go.kr/chaen/search/selectGeneralSearchDetail.do?mn=EN_02_02&sCcebKdcd=17&ccebAsno=0001540000000&sCcebCtcd=ZZ&pageIndex=1&region=&canAsset=&ccebPcd1=&searchWrd=DONGJI&startNum=&endNum=&stCcebAsdt=&enCcebAsdt=&canceled=&ccebKdcd=&ccebCtcd=

Korea Heritage Service. "Seokguram Grotto and Bulguksa Temple" Korea Heritage Service –verkkosivu. Haettu 07.04.2026.

https://english.khs.go.kr/cop/bbs/selectBoardArticle.do?ctgryLrcls=CTGRY166&nttId=57950&bbsId=BBSMSTR_1205&mn=EN_03_01

Lee, Ji young. “Myth of Bak Hyeokgeose” Encyclopedia of Korean Folk Culture – verkkosivu. Haettu 24.04.2026.

<https://folkency.nfm.go.kr/en/topic/detail/5354?fbclid=IwAR34CFjmvIxfYKlztwCI1C5cXr14GRY60ciYN5iMlqucuzSB6UMcB6BmjVM>

Mason, David A. 2014. “Seokguram Grotto, the greatest Buddhist hermitage” Korea.net –verkkosivu. Haettu 07.04.2026.

<https://www.korea.net/NewsFocus/Opinion/view?articleId=117475#:~:text=The%20grotto%20is%20made%20from%20hundreds%20of,form%20of%20Avalokitesvara%2C%20the%20Bodhisattva%20of%20Compassion>

National Museum of Modern and Contemporary Art, Korea. “박이소 | 당신의 밝은 미래 | 2002” National Museum of Modern and Contemporary Art, Korea –verkkosivu. Haettu 25.04.2026.

<https://www.mmca.go.kr/collections/collectionsDetailPage.do?menuId=0000000000&warkinSeqno=7216&artistnm=%EB%B0%95%EC%9D%B4%EC%86%8C>

Philadelphia Museum of Arts. 2014. “Treasures from Korea – Arts and Culture of the Joseon Dynasty, 1392- 1910” Philadelphia Museum of Arts –verkkosivu. Haettu 24.04.2026. <https://www.philamuseum.org/exhibitions/treasures-from-korea-arts-and-culture-of-the-joseon-dynasty-1392-1910>

Pyeong, Moo-yang. ”만석중놀이” Encyclopedia of Korean Folk Culture –verkkosivu. Haettu 21.04.2026. <https://folkency.nfm.go.kr/topic/detail/3719>

Ryoo, Jeung-ah. 2018. “Korean Festivals” Korean-Culture.org –verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <https://www.korean-culture.org/eng/webzine/201805/sub03.html>

SMG. 2025. “Dongji Events to Drive Away at Namsangol Hanok Village and Unhyeongung Palace” Seoul Metropolitan Government –verkkosivu. Haettu 11.04.2026. <https://english.seoul.go.kr/dongji-events-to-drive-away-bad-luck-at-namsangol-hanok-village-and-unhyeongung-palace/>

Tiansu Building Materials. ”녹색 폴리 카보네이트 솔리드 시트” ko.awningchina.com –verkkosivu. Haettu 11.04.2026.

<https://ko.awningchina.com/polycarbonate-sheet/polycarbonate-solid-sheet/green-polycarbonate-solid-sheet.html>

Visit Korea. “Gokseong Dangunjeon Shrine (곡성 단군전)” Visit Korea –verkkosivu. Haettu 24.04.2026.

<https://english.visitkorea.or.kr/svc/contents/contentsView.do?vcontsId=63527>

Visit Korea. “Homigot Sunrise Square (호미곶 해맞이광장)” Visit Korea –verkkosivu. Haettu 24.04.2026.

<https://english.visitkorea.or.kr/svc/whereToGo/locIntrdn/rgnContentsView.do?vcontsId=94539>

Visit Korea. 2025. "Jinju Namgang Yudeung Festival (진주 남강유등축제)” Visit Korea –verkkosivu. Haettu 11.04.2026.

<https://english.visitkorea.or.kr/svc/contents/contentsView.do?vcontsId=96362>

Yeo, Tae-dong. 2010. “‘작은 설’ 동지에 깃든 불교적 의미” 불교박람회 –verkkosivu. Haettu 11.04.2026.

<https://www.ibulgyo.com/news/articleView.html?idxno=107732>

국가무형문화재 제15호 (사)북청사자놀이보존회 “Origin of Buckcheong Saza Noleum” lionmp.co.kr –verkkosivu. Haettu 12.04.2026.

http://lionmp.co.kr/theme/theme02/page/intro_01_en.php